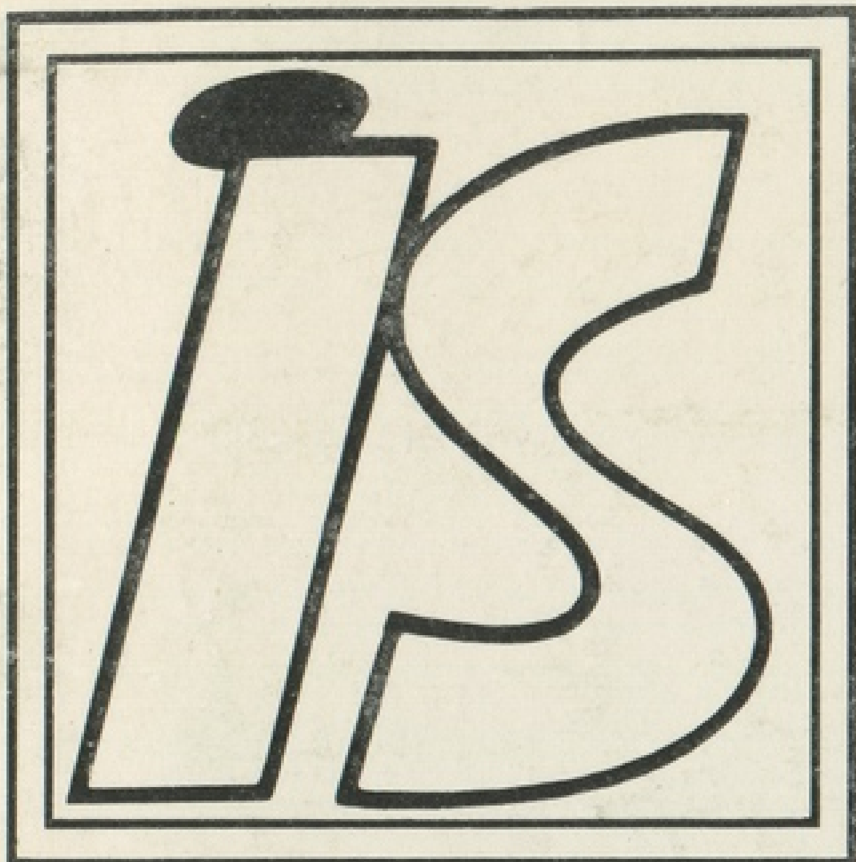

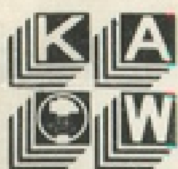
GWIAZDY

MUZYKI ROZRYWKOWEJ

Wszystko, co ciekawe –
w Ilustracjach Samoprzylepnych,
do kolekcjonowania
w specjalnie
opracowanych zeszytach.

* Poczet królów polskich
* Samoloty, na których walczyli Polacy
* Gwiazdy muzyki rozrywkowej
* Polscy olimpijczycy
* Kontynenty – Afryka
* Stare samochody
* Ptaki Polski
* Od Aten do Moskwy
* Samochody wyścigowe
* inne w przygotowaniu

NOWOŚĆ DLA KOLEKCJONERÓW

Autorzy
MAREK PRONIEWICZ i MAREK WIERNIK

Fotografie na Ilustracjach Samoprzylepnych
LEOPOLD DZIKOWSKI, PAWEŁ KARPIŃSKI, PIOTR KRASSOWSKI, JERZY MICHALSKI, RENATA PAJCHEL, JERZY PŁOŃSKI, MAREK WIERNIK oraz Camera Press i KAW

Opracowanie graficzne
BOŻENA CIESIELSKA-LESZCZYŃSKA

Redaktor techniczny
MAŁGORZATA BRZOZOWSKA

Album, który oddajemy do rąk czytelników zawiera ponad 70 kolorowych zdjęć wykonawców muzyki rozrywkowej. Termin „muzyka rozrywkowa" nie doczekał się jeszcze u nas konkretnej definicji. Autorzy niniejszego wydawnictwa zakwalifikowali więc do niego wszystkie style i gatunki „muzyki niepoważnej", tj. rock and roll, rhythm and blues, soul, pop, rock itp. Wybór ponad siedemdziesięciu gwiazd piosenki przysporzył nam niemałych trudności, chcąc bowiem w pełni usatysfakcjonować miłośników muzyki rozrywkowej liczba ta powinna być znacznie większa. Zainteresowanie tą muzyką wzrasta u nas z roku na rok. Jej początki można umiejscowić w drugiej połowie XIX wieku, kiedy to kształtowała się w tym samym środowisku kulturowym i w tych samych warunkach i okolicznościach społeczno-historycznych, co jazz. W chwili, gdy w Ameryce Północnej doszło do spotkania dwóch muzycznych światów — murzyńskich pieśni ludowych i melodii plantacji z muzyką miejską, narodziła się muzyka typowo rozrywkowa, komercyjna, zaspokajającą dążenia coraz potężniejszych społeczeństw wielkomiejskich, spragnionych wszelkiego rodzaju rozrywek. Od kilkudziesięciu już lat funkcjonuje w świecie znakomicie zorganizowany i potężny przemysł rozrywkowy (show-business), który lansuje coraz to nowe gwiazdy piosenki. Rocznie w Polsce uczestniczy w imprezach estradowych ok. 20 mln widzów. Tyle więc ile gromadzą łącznie teatry, opery, operetki i filharmonie. Niestety, poza paroma miesięcznikami („NON-STOP", „JAZZ") i rubrykami w czasopismach, nie doczekaliśmy się jeszcze fachowego magazynu poświęconego muzyce rozrywkowej.
W tej sytuacji wierzymy, że album nasz przynajmniej w części zadowoli wielomilionowe rzesze sympatyków tej muzyki.

A — jak Agneta, B — jak Björn, B — jak Benny, A — jak Annifrid czyli w sumie ABBA — jeden z najpopularniejszych dziś zespołów. Powstał w 1972 roku, wkrótce potem jak Björn i

ABBA

Benny tworzący popularny w Szwecji duet, zdecydowali się powiększyć zespół o dwie wokalistki — Agnetę i Annifrid. Zadebiutowali singlem „People Need Love", a w rok później wylansowali pierwszy przebój międzynarodowy „Ring, Ring". 4 kwietnia 1974 roku na dorocznym Konkursie Eurowizji w Brighton (Anglia) zaśpiewali „Waterloo" i bezapelacyjnie zwyciężyli. Ta piosenka otworzyła im drogę na listy bestsellerów całego świata. Śpiewają po angielsku, gdyż jak sami tłumaczą — pragną być rozumiani we wszystkich krajach, a trudny język szwedzki tego nie ułatwia. Ich ogromny sukces wprowadził modę na koedukacyjne zespoły wokalne, czego dowodem są pierwsze nagrody dla zespołów Teach-in oraz Brotherhood Of Man na kolejnych konkursach Eurowizji. Odwiedzili Polskę w końcu 1976 roku występując z recitalem w naszej TV.

Największe przeboje ABBY to: „I Do, I Do, I Do", „SOS", „Mamma Mia", „Fernando", „Dancing Queen", „Money, Money", „Knowing Me, Knowing You".

2. Agneta Faltskog
3. Björn Ulraeus
4. Benny Andersson
5. Annifrid Lyngstad

ABBA

BAY CITY ROLLERS

Zespół stał się jednym z największych fenomenów brytyjskiej muzyki pop ostatnich lat. Przełomowym momentem w ich karierze był rok 1974, kiedy to wylansowali utwór „Remember" oraz po raz pierwszy wystąpili w charakterystycznych, podkreślających ich szkockie pochodzenie strojach. Od tej chwili każda następna piosenka zespołu, występującego w składzie (na zdjęciu): Leslie McKeown (śpiew), Stuart Wood (gitara), Eric Faulkner (gitara), Alan Longmuir (gitara basowa), Derek Longmuir (perkusja) stawała się przebojem. Oto niektóre z nich: „Shang-A-Lang", „Summerlove sensation", „All Of Me Loves All Of You", „Bye, Bye Baby", „Give A Little Love".
Ostatnie piosenki Bay City Rollers to: „Love Me Like I Love You", „I Only Wanna Be With You", „Rock And Roll Love Letter".

DAWID BOWIE

Piosenkarz angielski. Urodził się 8.1.1947 roku w Londynie. W 1969 r. nagrał swój pierwszy wielki przebój — „Space Oddity", który po 6 latach doczekał się renesansu zainteresowania. Jest czołowym przedstawicielem brytyjskiego rocka, choć początkowo w uzyskaniu wielkiej popularności pomógł mu raczej wymyślny makijaż i ekscentryczne stroje. Bowie to nie tylko doskonały wokalista lecz również znakomity tancerz i aktor. Wystąpił w tytułowej roli znanego i u nas filmu „The Man Who Fell To Earth" (1975). Niektóre jego przeboje: „The Jean Genie", „Fame", „Golden Years", „Young Americans", „Sound And Vision". Albumy: „Space Oddity" (1969), „Hunky Dory" (1971), „Ziggy Stardust" (1972), „Diamond Dogs" (1974), „Station To Station" (1975).

6

MARC BOLAN

Wokalista i gitarzysta brytyjski. Urodził się 30. 6. 1947 roku w Londynie. W roku 1967 założył zespół Tyrranosaurus Rex, który wkrótce stał się czołową grupą „underground". W 3 lata później Bolan zmienił skład zespołu, a także jego nazwę na T. Rex. Grając nowoczesny rock umieścił na listach przebojów szereg piosenek m. in. „Ride A White Swan", „Hot Love", „Get It On", „Jeepster", „Telegram Sam", „Metal Guru", „Children Of The Revolution", „Solid Gold Easy Action", „The Groover" i „I Love To Boogie". Bolan wystąpił też w filmie „Born To Boogie" (w reżyserii Ringo Starra), nakręconym w czasie koncertu w Londynie. Zmarł we wrześniu 1977 roku.

7

8

BROTHERHOOD OF MAN

Brytyjski kwartet wokalny występujący w składzie (na zdjęciu od lewej): Lee Sheridan, Nicky Stevens, Sandra Stevens i Martin Lee. Śpiewają razem od 1973 roku, jednak dopiero dzień 4 kwietnia 1976 zadecydował o ich międzynarodowej karierze. Zwyciężyli wówczas w konkursie „Grand Prix Eurovision". Piosenka laureatka — „Save Your Kisses For Me" trafiła szybko na listy bestsellerów. Płyta z tym nagraniem przez 6 tygodni zajmowała pierwsze miejsca na listach „Melody Maker" i „New Musical Express". Inne przeboje zespołu: „United We Stand", „California Sunday Morning", „Lady", „Kiss Me Kiss You Baby", „My Sweet Rosalie", „Oh Boy". W lutym 1977 zespół Brotherhood of Man odwiedził Polskę.

BUDKA SUFLERA

Zespół istnieje od pięciu lat, lecz popularność ogólnopolską zdobył dopiero w 1974 roku, wykonując polską wersję utworu z repertuaru m. in. Billa Withersa „Ain't No Sunshine" (polski tytuł „Sen o dolinie"). W tym samym roku lubelski zespół wylansował dwa kolejne przeboje: „Zdarzenie" i „Cień Wielkiej Góry". Ciekawe rezultaty przynosi stała współpraca grupy z Radiem NRD. Niemiecka wersja utworu „Cień Wielkiej Góry" — „Herrliche Berge" stała się w NRD dużym przebojem. Najnowszy album Budki Suflera, to — „Przechodniem byłem między wami". Skład zespołu (na zdjęciu): Krzysztof Cugowski (śpiew), Andrzej Szczodrowski (instrumenty klawiszowe), Andrzej Ziółkowski (gitara), Romuald Lipko (gitara basowa), Tomasz Zeliszewski (perkusja).

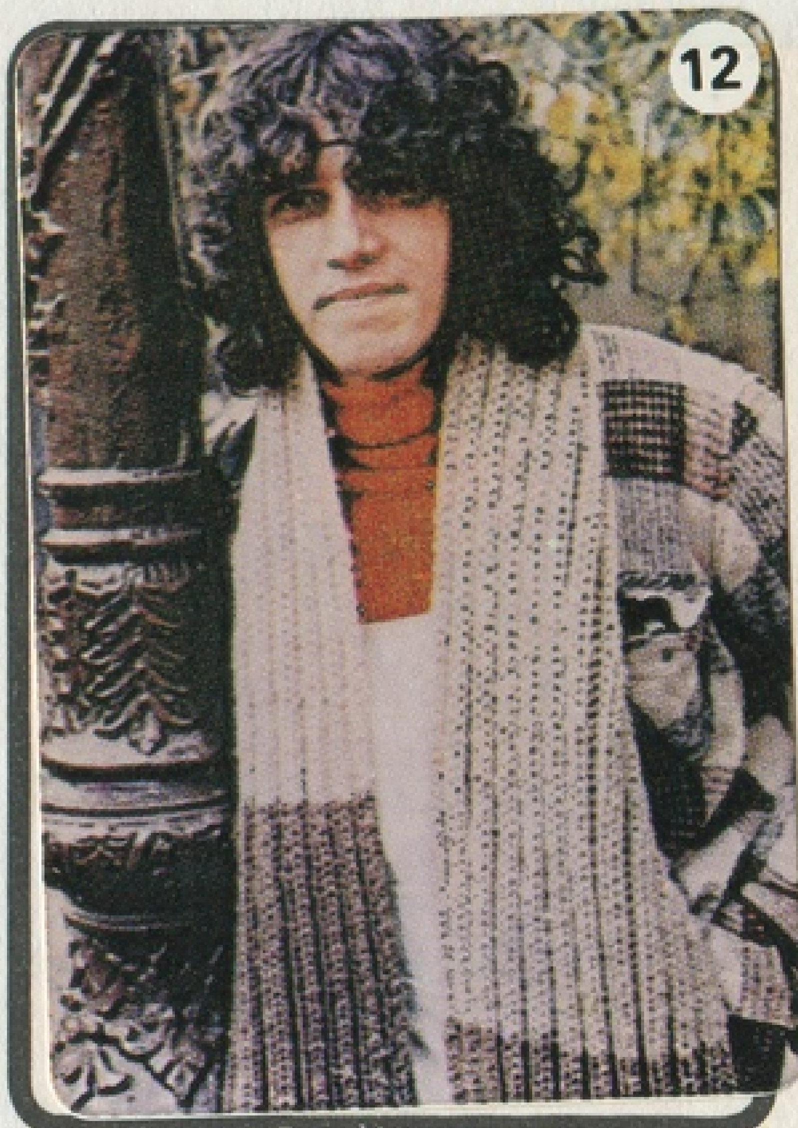
ERIC CLAPTON

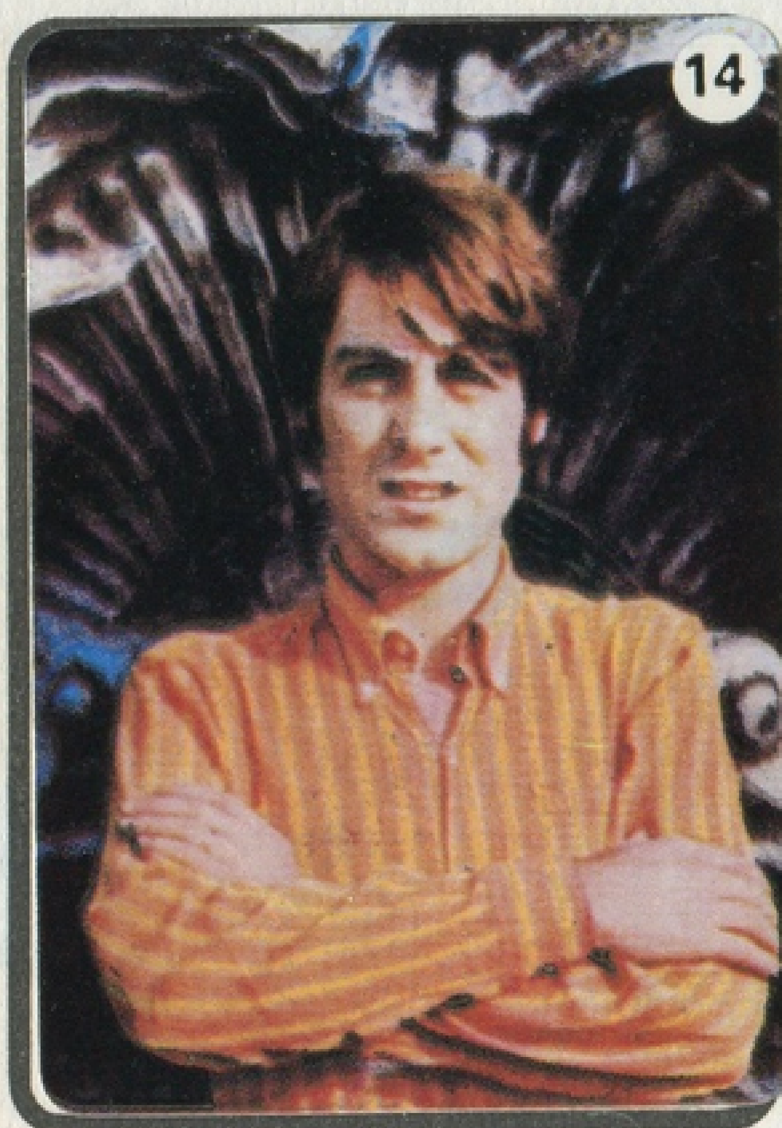
Jeden z najwybitniejszych gitarzystów, urodził się 30. 3. 1945 roku w Ripley (Anglia). Długą i bogatą karierę rozpoczął grając w słynnych w latach sześćdziesiątych brytyjskich zespołach rhythm and bluesowych — The Yardbirds oraz John Mayall's Bluesbreakers. W latach 1966 — 68 tworzył, wraz z perkusistą Gingerem Bakerem i gitarzystą basowym Jackiem Brucem, trio The Cream, a przez następne 2 lata był członkiem supergrupy Blind Faith. Później przez jakiś czas towarzyszył duetowi Delaney and Bonnie, aż wreszcie założył własny zespół Derek and The Dominoes. Po roku pracy i ta grupa niestety rozwiązała się. Pozostał jedynie znakomity album „Layla" (utwór ten wydany na singlu stał się przebojem). Od 1974 roku Clapton kilkakrotnie zmieniał składy swoich zespołów, przechodząc stopniowo z pozycji wirtuoza gitary do roli wokalisty. Niektóre jego long-playe: „461 Ocean Boulevard" (1974), „There's One In Every Crowd" (1975), „E. C. Was Here" (1975), „No Reason To Cry" (1976).

9

10

11

CZERWONE GITARY

Zespół powstał w styczniu 1965 roku w Trójmieście. W kilka miesięcy później był już w czołówce krajowych zespołów młodzieżowych mając w repertuarze kilka przebojów („No,bo ty się boisz myszy", „Taka jak ty", „Historia jednej znajomości", „Licz do stu"). W 1968 Czerwone Gitary po raz pierwszy otrzymały główną nagrodę na Festiwalu w Opolu (za piosenkę „Takie ładne oczy"). W roku następnym powtórzyły ten sam sukces utworem „Biały krzyż". Zespół nagrał blisko 40 płyt zawierających w większości piosenki nieskomplikowane muzycznie i łatwo wpadające w ucho. Ostatnio występuje w składzie (na zdjęciu od lewej): Seweryn Krajewski (gitara, śpiew), Ryszard Kaczmarek (gitara basowa), Jerzy Skrzypczyk (perkusja), Bernard Dornowski (gitara). Tytuły kilku ostatnich przebojów: „Port Piratów", „Słowo jedyne — Ty", „Ciągle pada", „Dzień, najwyżej dwa".

MICHEL DELPECH

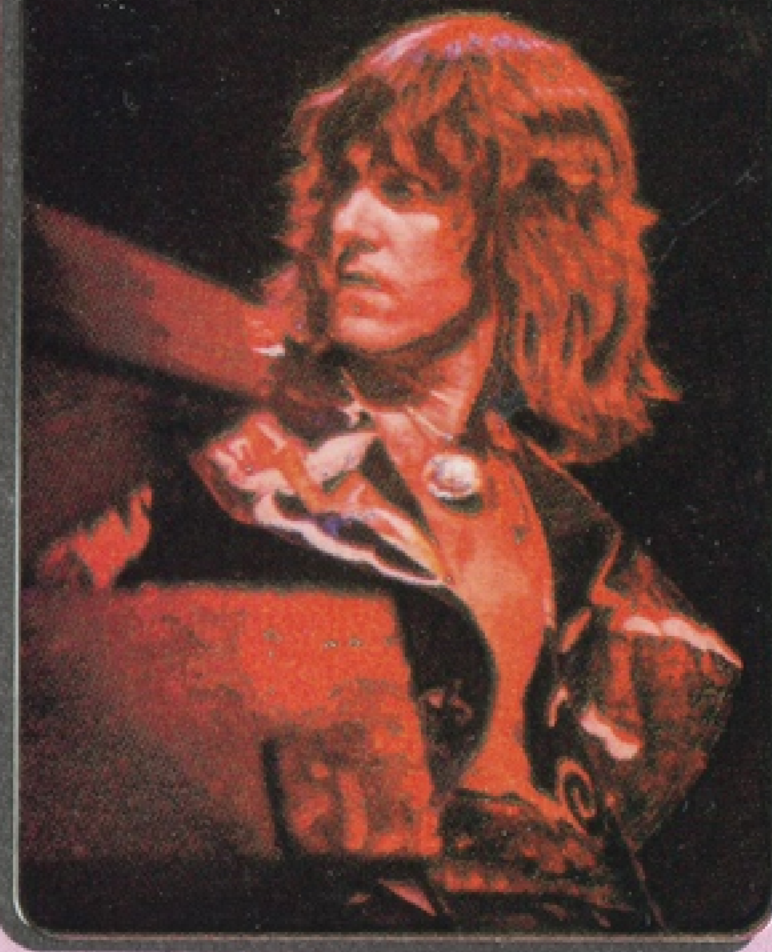
Znany piosenkarz francuski. Śpiewa od 1965 roku, pisze też teksty do swoich piosenek. W pierwszym okresie swojej działalności estradowej wykonywał utwory banalne i mało interesujące muzycznie. Fascynacja muzyką anglosaską korzystnie wpłynęła na zmianę jego repertuaru. Od 1970 roku jest jednym z ulubieńców francuskiej młodzieży. W odróżnieniu od większości gwiazd piosenki unika jednak rozgłosu i reklamy. Jego największy przebój — „Pour un flirt" znajdował się na listach bestsellerów wielu krajów. Bardziej znane piosenki Delpecha: „Je suis pour", „Super amour", „La vie, la vie" i ‚L'amour on wagon-lit". W 1976 gościł w Polsce na zaproszenie TVP.

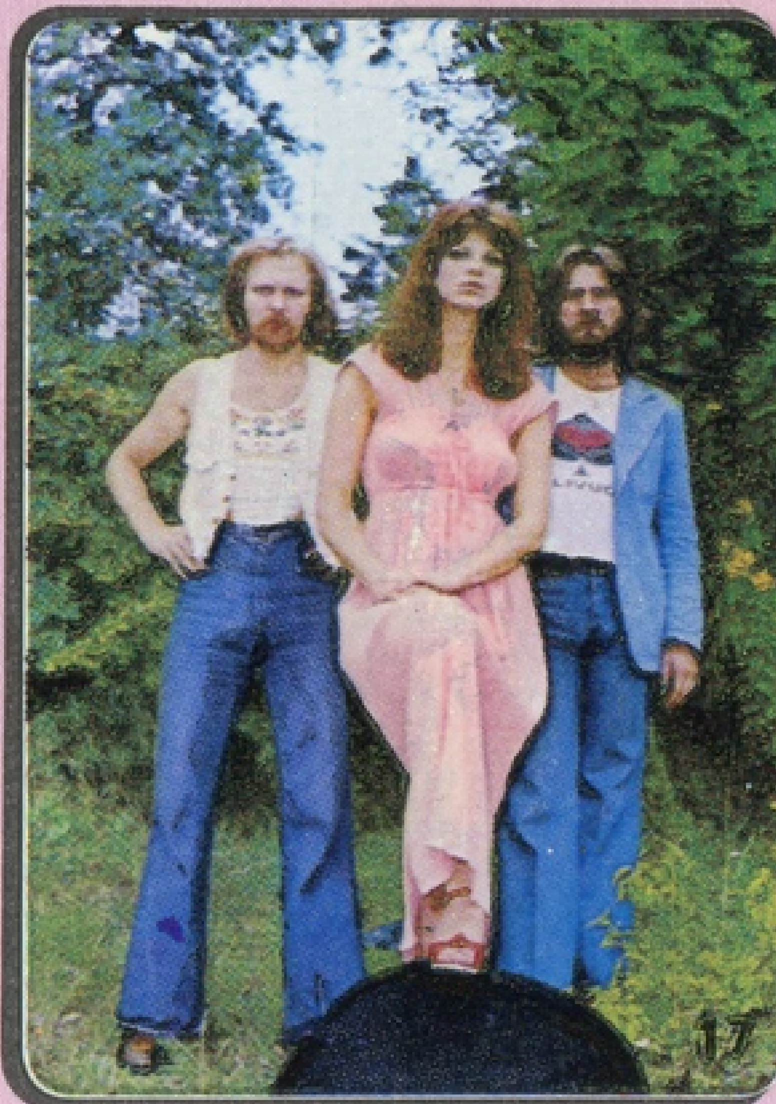
JULIEN CLERC

Jeden z najpopularniejszych piosenkarzy francuskich. Na estradzie debiutował w 1965 roku, występując w słynnym musicalu „Hair". Sam komponuje piosenki, z których duża część stała się przebojami i otrzymała miano „Złotych". Dał się również poznać jako interesujący aktor debiutując w filmie pt. „O miłości i świeżej wodzie". Zdaniem krytyków ma przed sobą obiecującą karierę filmową.
Jednym z ostatnich przebojów Julien Clerca jest jego własna kompozycja: „Je ne sais pas son prenom mais je sais qu'elle m'a dit non".

15

17

16

KEITH EMERSON

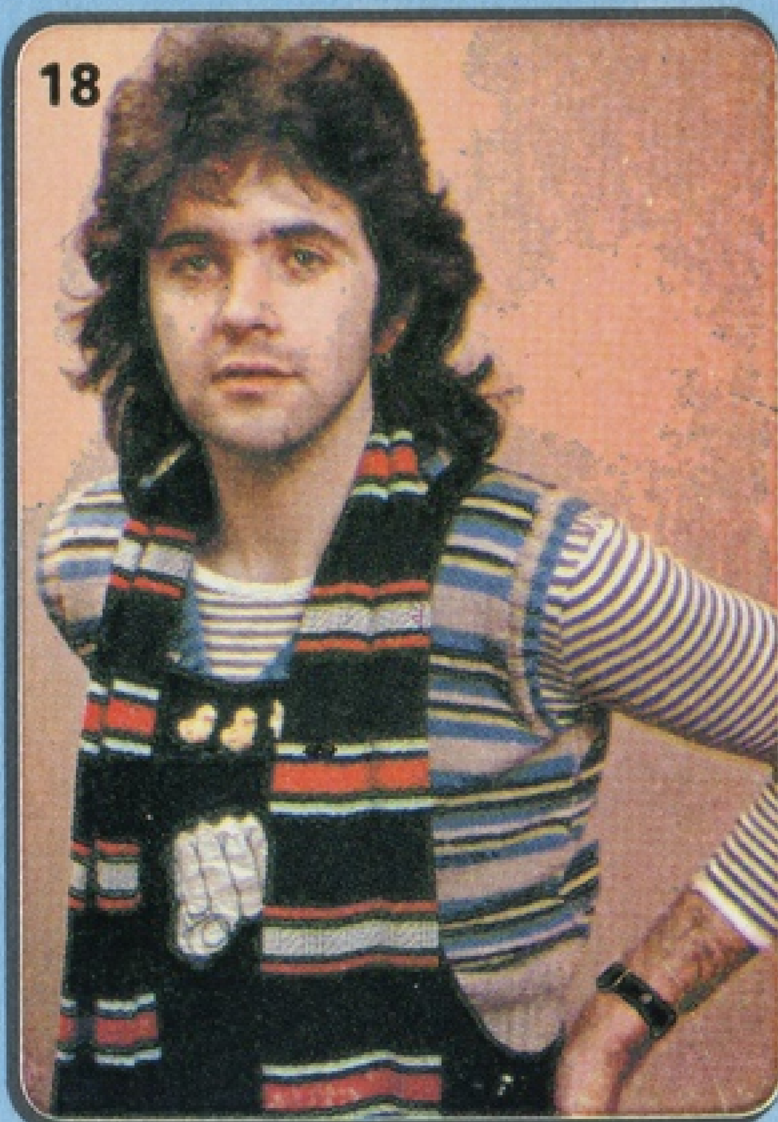
Urodził się 2. 11. 1944 roku. Jest wirtuozem gry na instrumentach klawiszowych. W latach 1967—69 grał w zespole The Nicea, a potem wraz z Gregiem Lake i z Carlem Palmerem utworzył grupę Emerson, Lake and Palmer. Razem zadebiutowali w roku 1970 na Festiwalu Isle of Wight. Nagrali szereg płyt, m.in. albumy „ELP" (1970), „Tarkus" (1971), „Pictures At An Exibition" (1971), „Trilogy" (1972), „Brain Salad Surgery" (1973). Choć umiejętności muzyczne Emersona są niezaprzeczalne, wsławił się przede wszystkim ... akrobatycznymi wyczynami w czasie swej gry, a także demolowaniem instrumentów na zakończenie niemalże każdego koncertu. W roku 1976 nagrał płytę solową „Honky Tonk Train Blues".

DWA PLUS JEDEN

Zespół powstał w styczniu 1971 roku. W tym samym roku zdobył nagrody i wyróżnienia na festiwalach w Kołobrzegu i Opolu. W 1974 został laureatem nagrody brytyjskiego tygodnika „Music Week". Podczas Festiwalu „Opole — 76" zespół Dwa Plus Jeden zaprezentował ciekawą suitę pt. „Aktor" poświęconą pamięci Zbigniewa Cybulskiego. Nagrał wiele płyt (m. in. L. P.: „Nowy, wspaniały świat" i Wyspa dzieci"); wylansował mnóstwo przebojów (m. in.. „Chodź, pomaluj mój świat", „Na luzie", „Odpłyniesz wielkim autem"). Obecnie współpracuje z zachodnioniemiecką. Wytwórnią Metronome. Trzon grupy aktualnie stanowią: Janusz Kruk (kier. muz., gitary i śpiew), Elżbieta Dmoch (śpiew i flet) oraz Cezary Szlązak (saksofon, instr. klaw. i śpiew) (na zdjęciu od lewej).

BOB DYLAN

Urodził się 24.5.1941 w stanie Minnesota (USA). Na początku lat sześćdziesiątych, kiedy to muzyka „folk" przeżywała odrodzenie, Dylan dał się poznać jako najzdolniejszy z młodej generacji wykonawców ballad protestu. Jego piosenki: „Blowing In The Wind" i „The Times They Are A-Changin", stały się niemalże hymnami pokolenia, a sam Dylan — prawie bohaterem całego antywojennego ruchu. Później zaczął śpiewać rock akompaniując sobie na elektrycznej gitarze. Zwany jest poetą rocka, pierwszym, który zaczął tworzyć piosenki interesujące w sensie literackim. Lista nagranych przez niego płyt jest bardzo długa, wymieńmy więc tylko niektóre: „Highway 61 Revisited" (1965), „Blonde On Blonde" (1966), „John Wesley Harding" (1968), „Nashville Skyline" (1969), „Self Portrait" (1970), „Planet Waves" (1974), „Blood On Tracks" (1975), „Desire" (1976). Wystąpił w filmie (wyświetlanym też w Polsce) „Pat Garret i Billy Kid", do którego skomponował też muzykę.

HALINA FRĄCKOWIAK

W wieku 16 lat zadebiutowała na II Szczecińskim Festiwalu Młodych Talentów. Śpiewała następnie z zespołami: Tony, Tarpany i Drumlersi. Od marca 1969 roku była wokalistką Grupy ABC, z którą zdobyła nagrody na festiwalach w Opolu i Kołobrzegu. Występowała często za granicą (m. in. w RFN, Belgii i we Włoszech), nagrała też kilka płyt długogrających. W 1974 rozpoczęła współpracę z Józefem Skrzekiem z SBB, nagrywając z nim swój ostatni L.P. „Pieśń Gejry" (1977r.). Od stycznia 1977 Frąckowiak występuje z zespołem Super Spisek. W jej bogatym repertuarze znajdują się m. in. przeboje: „Za mną nie oglądaj się", Julio nie bądź zła", Ktoś", Pieśń Gejry", „Brzegi łagodne".

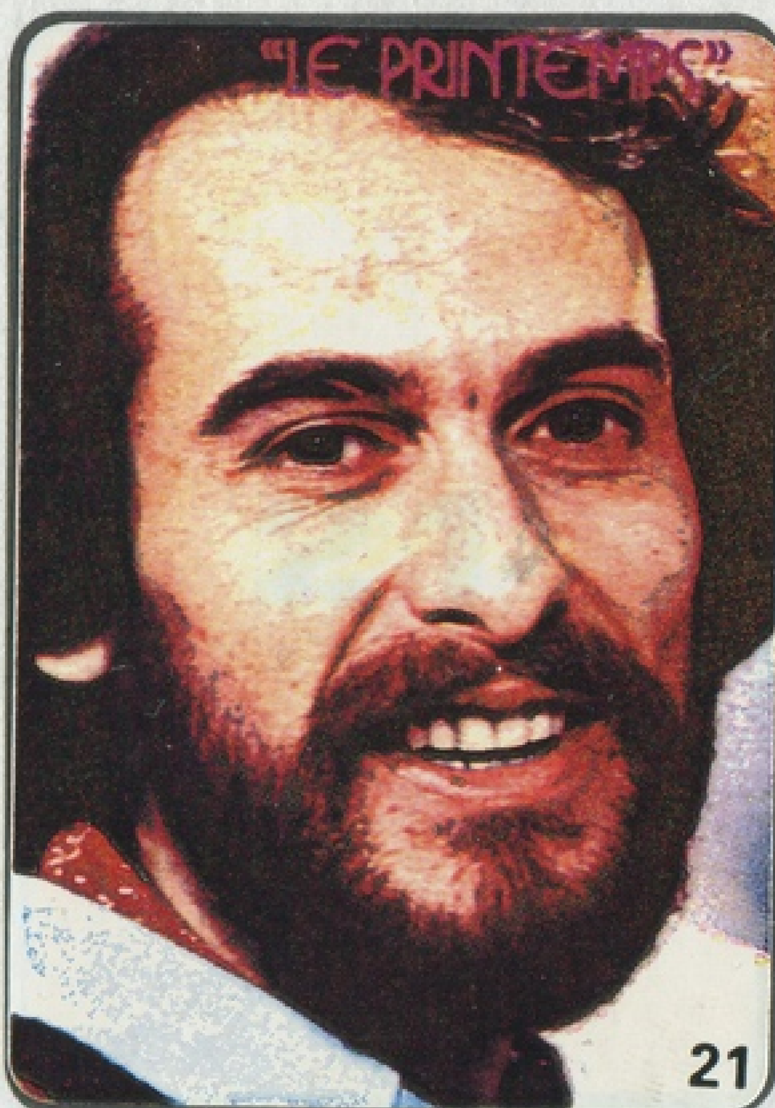
DAVID ESSEX

Urodził się 23.7.1947 roku w Londynie. Zaczął śpiewać już w połowie lat sześćdziesiątych, przez dłuższy czas pozostawał jednak nie zauważony i dopiero jego udział w musicalu „Godspell" (1971) — w którym wystąpił w roli Jezusa— zwrócił na niego uwagę. Wkrótce potem otrzymał rolę w muzycznym filmie o szalonych latach rock and rolla pt. „That'll Be The Day", oraz w filmie „Stardust". Nagrał szereg przebojowych piosenek, z których większość to jego własne kompozycje, m. in. wielki przebój w Ameryce „Rock On" oraz: „Lamplight", „Gonna Make You A Star", „Stardust", „Hold Me Close", „If I Could".

ROBERTA FLACK

Urodziła się 2. 2. 1937 w Asheville (USA). Z muzyką stykała się już od najmłodszych lat w swym rodzinnym domu (oboje jej rodzice byli muzykami). Studiowała na Uniwersytecie Howard, potem przez jakiś czas akompaniowała pieśniarzom operowym. W 1967 roku zaczęła grać na fortepianie i śpiewać jazz w klubach jazzowych w Washingtonie. Tam dostrzegł ją wybitny pianista jazzowy Les Mc Cann. Zarekomendował ją w wytwórni Atlantic i ... droga do sławy stanęła otworem. Początkowo sukces przyszedł w duecie z Donny Hathaway'em. Później jej jazzujące ballady okupowały przez wiele tygodni listy przebojów całego świata. Największą popularnością cieszyły się: „First Time Ever I Saw Your Face", „Killing Me Softly With His Song" i „Feel Like Makin' Love. Odwiedziła Polskę w listopadzie 1976 r. Ostatnio nagrała LP „Why Don't You Moving With Me".

GLORIA GAYNOR

Urodziła się w Newark (USA) w roku 1949. Od najmłodszych lat pragnęła zostać piosenkarką. Pierwsze próby zrobienia kariery nie powiodły się. Po pewnym czasie założyła zespół, z którym pojechała do Nowego Yorku by śpiewać w klubie „Wagon Wheel". Tam właśnie dostrzegł ją producent płyt Jay Ellis, który odtąd stał się jej menażerem. Wraz z nim, inżynierem nagraniowym Tony Bongiovi, oraz konsultantem muzycznym Meco Monardo stworzyli „team" produkujący dyskotekowe przeboje. Gloria, która zyskała przydomek „Królowa Dyskotek" stała się tylko jednym z jego ogniw. Jej największe przeboje to „Never Can Say Goodbye", „Reach Out I'll Be There", „How High The Moon".

RORY GALLAGHER

Urodził się 2.3.1949 roku w Ballyshannon (Irlandia). Rozpoczynał karierę, grając na gitarze z kilkunastoosobowym zespołem Impact, a następnie z własną grupą uformowaną w 1965 roku. Założył trio The Taste, w którym śpiewał i grał na gitarze. W tym czasie zrezygnował z grania rock and rolla w stylu Chucka Berry'ego i zaczął formować własny styl — nowoczesnego bluesa. Po rozwiązaniu The Taste (1970) Gallagher kontynuował karierę solową pozostając w tej chwili jedynym chyba gitarzystą grającym w konwencji białego bluesa lat sześćdziesiątych. Nagrał szereg wspaniałych płyt długograjacych m. in. z zespołem Taste: „On The Boards", „Live Taste" oraz solo: „Deuce", „Blueprint", „Irish Tour", „Against The Grain", „The Story So Far", „Calling Card", „The Best Years".

MICHEL FUGAIN

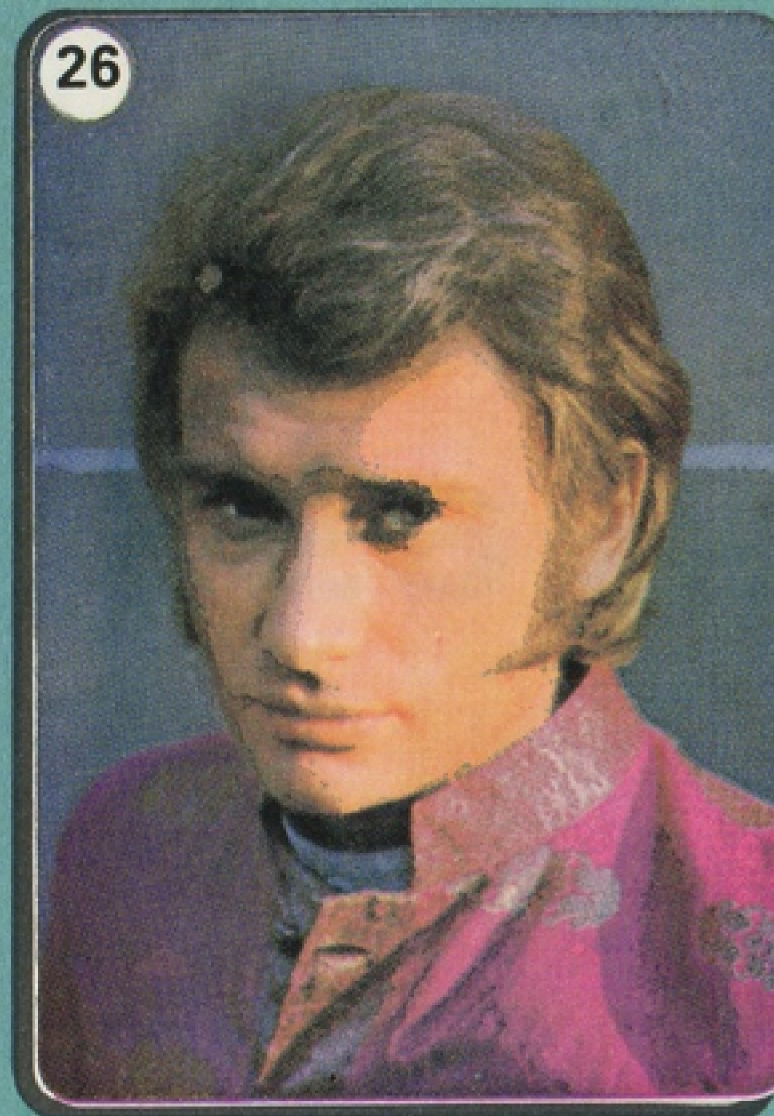
Popularny francuski piosenkarz i kompozytor urodził się 12.5. 1942 roku w Grenoble. Mając 21 lat przybył do Paryża. W 1967 roku odniósł pierwszy sukces nagrywając piosenkę — „Je n'aurai pas le temps". Cztery lata później skomponował komedię muzyczną — „Un enfant dans la ville". Wkrótce potem założył 14-osobowy zespół pod nazwą Big Bazar. Jest to grupa śpiewających i tańczących dziewcząt i chłopców, wybrana spośród kandydatów z całej Francji. Muzyczne spektakle Fugaina pełne są ruchu, barw i humoru. Wśród licznych przebojów piosenkarza znajdują się m. in.: „Prends ta guitare", „Une belle histoire" (pierwszy sukces płytowy z Big Bazar z 1972 r.), „Le Printemps" oraz „La Fete".

GARY GLITTER

Urodził się 8.5.1940 w Banbury (Anglia). W latach sześćdziesiątych występował jako Paul Raven nie odnosząc sukcesów. W roku 1971 zmienił swoje nazwisko na obecne, a w rok później jego piosenka „Rock And Roll Part 2" odniosła światowy sukces. Następne lata przyniosły mu cały szereg przebojów m. in.: „I Didn't Know I Loved You Till I Saw You Rock And Roll", „Hello, Hello I'm Back Again", „I'm The Leader of The Gang I Am", „I Love You Love Me Love", „Always Yours", „Oh Yeah, You're Beautiful", „I'm On My Own Again". Choć piosenki Glittera nie mają większych ambicji artystycznych, jednak ze względu na mocno wybijany rytm, cieszą się dużym powodzeniem w dyskotekach.

25

26

24

KAREL GOTT

Od wielu lat jest najpopularniejszym piosenkarzem Czechosłowacji. Zadebiutował w 1959 r. w konkursie dla amatorów. Następnie był solistą orkiestry jazzowej Karela Krautgartnera. Od 1963 r. występował w teatrzyku małych form „Semafor". Rok później gościł na Festiwalu w Sopocie, zdobywając uznanie piosenką „Kot Teofil". W 1966 r. przeniósł się do teatru „Apollo" w Pradze. Jest 11-krotnym zdobywcą „Złotego Słowika" — trofeum przyznawanego najpopularniejszemu piosenkarzowi CSRS. Na Targach Płytowych w Cannes amerykańskie czasopismo „Billboard" przyznało mu Trofeum „MIDEM". Zachodnioniemiecka firma „Polydor" nagrodziła go „Złotą Płytą" za L.P. „Złoty Słowik Pragi".

JOHNNY HALLYDAY

Urodził się 15.06.1946 roku w Paryżu. W 1960 zadebiutował w programie radiowym „Paris-Cocktail", a następnie wystąpił w music-hallu „Alhambra". Prawdziwa kariera piosenkarza rozpoczęła się jednak wraz z recitalami w paryskiej „Olympii". W pierwszej połowie lat sześćdziesiątych był jednym z popularniejszych wykonawców rock and rolla w świecie. Ostatnio z powodzeniem występował w towarzystwie murzyńskiej grupy Love Machine. Hallyday ma poza sobą kilka ról filmowych, m. in. w Don viens tu, Johnny" i „Cherchez l'idole" (polski tytuł „Szukajcie gitary). Oto kilka jego znanych przebojów: „Ma guitarre", „Salut les copains", „La bagarre", „Le feu", „Noël interdit", „Prends ma vie", „Je t'aime", „Derrniere l'amour". W 1966 r. występował w Polsce.

GEORGE HARRISON

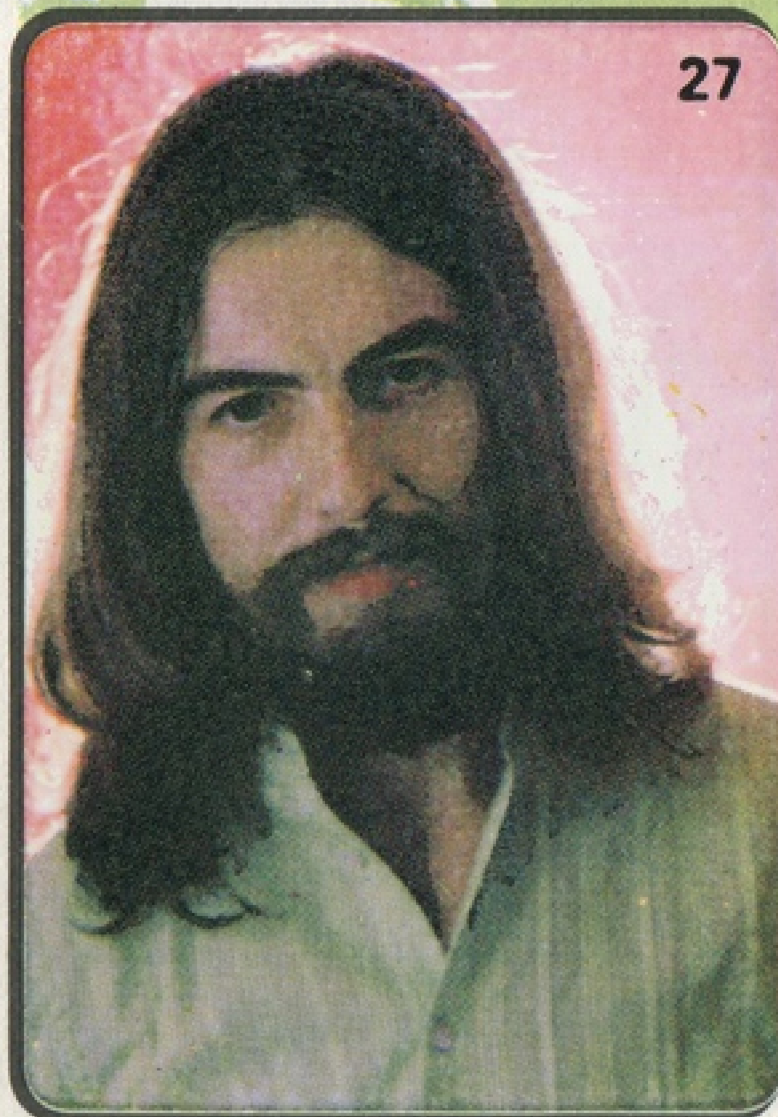
Urodził się w 1943 roku w Liverpoolu. Z gitarzysty zespołu The Beatles stał się kompozytorem wokalistą. Będąc zafascynowany muzyką hinduską stworzył własny, oryginalny styl. Po rozejściu się Beatlesów, dobierając świetnych muzyków, nagrał jedną z lepszych płyt długogrających lat siedemdziesiątych „All Things Must Pass". Wylansował głośny przebój „My Sweet Lord", który choć uznany za plagiat, znalazł się na szczytach list przebojów po obu stronach Atlantyku. W sierpniu 1971 zorganizował słynny koncert dla Bangladeszu w Nowym Jorku, na który udało mu się pozyskać wykonawców tej klasy co Eric Clapton i Bob Dylan. Nagrał wiele ciekawych long-play'ów, m. in. „Living In The Material World" (1973), „Dark Horse" (1974), „Extra Texture" (1975), „Thirty Three and 1/33" (1976), „The Best Of George Harrison" (1976).

JACKSON FIVE

Zespół powstał w końcu lat sześćdziesiątych na fali zainteresowania muzyką dla tzw. „teeny — boppers", czyli najmłodszych słuchaczy. Występują w nim: Jackie, Tito, Jermaine, Marlon, Michael, i Randy Jacksonowie. Ojcem rodzeństwa jest Joe Jackson, który w latach pięćdziesiątych był gitarzystą w grupie Falcons. Początkowo bracia wykonywali głównie utwory z repertuaru tak znanych zespołów murzyńskich jak Temptations i Miracles. W 1969 r. usłyszała ich Diana Ross, która zaprotegowała Jacksons prezydentowi wytwórni Tamla-Motown, Berry Gordy'emu. Wszystkie wczesne płyty zespołu rozeszły się w milionowych nakładach. W ostatnim czasie Jermaine odszedł od zespołu. Największe przeboje: „I Want You Back", „ABC", „The Love Save", „I'll Be There", „Dancing Machine", „Enjoy Yourself".

ANNA JANTAR

Zadebiutowała w 1968 roku, zdobywając wyróżnienie na Ogólnopolskim Festiwalu Piosenki Studenckiej w Krakowie. W następnym roku, będąc już solistką zespołu Waganci, wylansowała swój pierwszy szlagier „Co ja w tobie widziałam". Występowała na festiwalach w Irlandii, Austrii i Jugosławii. Posiada dwie „Złote Płyty" („Najtrudniejszy pierwszy krok" i „Za każdy uśmiech"), a w planach ma nagrania dla zachodnio-niemieckiej wytwórni „Electrola". Zna ją dobrze publiczność wszystkich krajów socjalistycznych, koncertowała w USA, Kanadzie i RFN. Ostatnio współpracuje z grupą Pressing. Jej największe przeboje: „Najtrudniejszy pierwszy krok", „Tyle słońca w całym mieście", „Żeby szczęśliwym być", „Za każdy uśmiech".

IRENA JAROCKA

Debiutowała w gdańskim klubie „Rudy kot". Karierę piosenkarską rozpoczęła udanym występem na Festiwalu „Sopot — 68", wykonując piosenkę „Gondolierzy znad Wisły". Wkrótce potem zaproponowano jej stypendium w Paryżu. Kunszt wokalny doskonaliła w specjalnej szkółce dla piosenkarzy przy paryskiej „Olympii". Śpiewała w kabarecie „Raspoutine", zdobyła też szereg nagród, m. in. na Festiwalu piosenki w Rennes. Koncertowała w całej Francji (nagrania dla firmy „Philips"), Włoszech, Belgii, Szwajcarii. Podpisała kontrakt z wytwórnią „Warner Brothers", nagrywa również dla „Supraphonu". Wystąpiła w filmie „Motylem jestem", a w roku 1975 otrzymała „Złotą Płytę" „W cieniu dobrego drzewa". Największe przeboje: „Wymyśliłam Ciebie", „Odpływają kawiarenki", „100 lat czekam na twój list".

JETHRO TULL

Zespół powstał w Londynie w 1968 roku. Tworzyli go: Ian Anderson (śpiew, flet), Mick Abrahams (gitara), Glen Cornick (gitara basowa), Clive Bunker (perkusja). Odnieśli natychmiastowy sukces w klubach, a ich pierwsze nagranie „Song For Jeffrey" stało się przebojem. Duszą zespołu jest Ian Anderson — świetny flecista i kompozytor. Wkrótce tylko on pozostał z oryginalnego składu. Lider ściągnął do zespołu swych dawnych kolegów, z którymi muzykował jeszcze przed założeniem Jethro Tull; Martin Barre (gitara), Barriemore Barlow (perkusja), Jeffrey Hammond — Hammond (git. basowa), John Evans (instr. klawiszowe). Muzyczna koncepcja zespołu nie jest stała. Najczęściej grają w stylu nazywanym „barok rock". Niektóre ich L.P.: „Stand Up" (1969), Aqualung" (1971), „Thick As A Brick" (1972), „Living In The Past" (1972), „A Passion Play" (1973), „War Child" (1975), „Too Old To Rock And Roll Too Young To Die" (1976). Na zdjęciu zespół (od lewej): Andersson, Cornick, Barre, Bunker.

ELTON JOHN

Jest jednym z najwybitniejszych wykonawców rocka lat siedemdziesiątych. Urodził się 25.3.1947 roku w Pinner pod Londynem. Karierę rozpoczynał grając na organach i fortepianie z soulowym zespołem Bluesology, a potem w zespole Long John Boldry'ego Gdy zdecydował się na karierę solową przybrał pseudonim — Elton John. Daleko ważniejszym jednak posunięciem było połączenie się w duet kompozytorski z młodym poetą Bernie Taupinem. Muzyka Eltona jest bardzo charakterystyczna — pierwszoplanowe, ostre brzmienie fortepianu, mocna sekcja rytmiczna. Jest twórcą niezwykle płodnym — co roku nagrywa średnio 3 albumy; niektóre z nich to: „Friends" (1971), „Madman Across The Water" (1971), „Honky Chateau" (1972), „Dont Shoot Me I'm Only Piano Player" (1973), „Goodbye Yellow Brick Road" (1973), „Caribou" (1974), „Captain Fantastic" (1975), „Rock Of The Westies" (1975), „Here And There" (1976).

ZSUSZA KONCZ

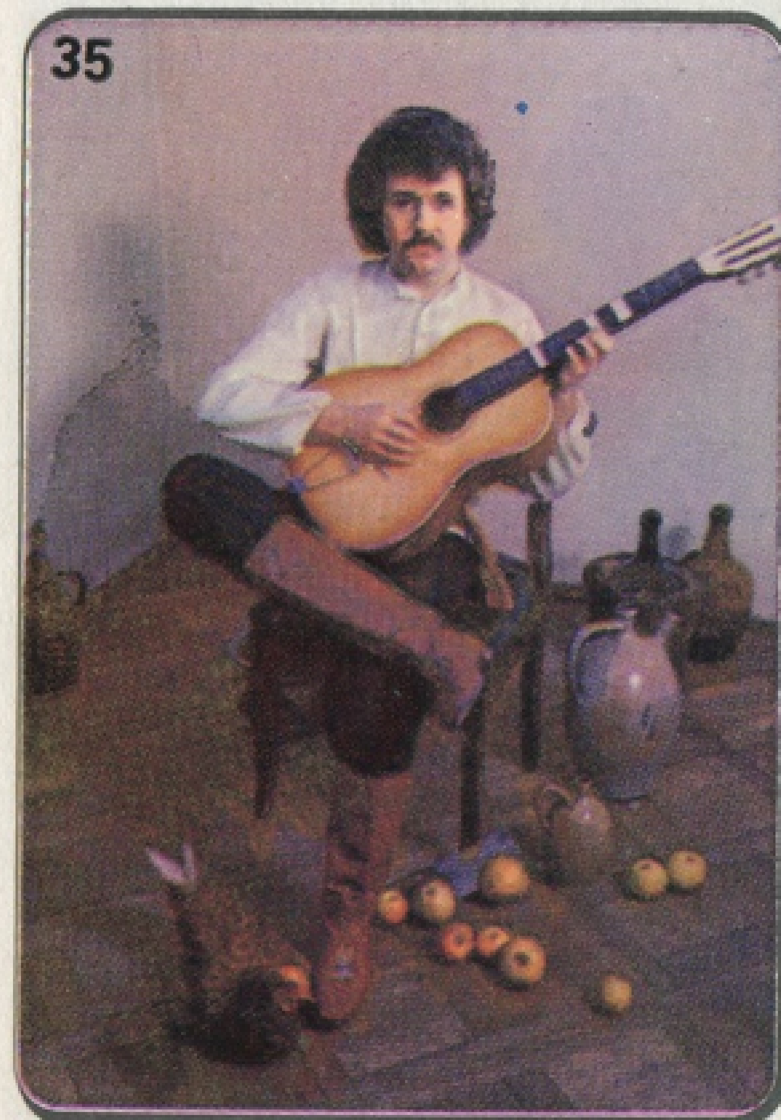
W swojej ojczyźnie nazywana jest „węgierską królową płyt" (sprzedano łącznie ponad 1 mln płyt z jej nagraniami). Będąc studentką, debiutowała w telewizyjnym konkursie dla amatorów pn. „Co kto umie". Przez kilka lat śpiewała w budapeszteńskich klubach. Pierwszą płytę nagrała z towarzyszącym jej stale zespołem Illes. W 1968 zdobyła 1 nagrodę na Festiwalu Piosenki Węgierskiej. Występowała i nagrywała płyty we Francji, RFN, Belgii, Austrii, USA i Kanadzie. Reprezentowała swój kraj na festiwalach w Rio de Janeiro, Tokio, Atenach, Splicie, Sopocie i Varadero (Kuba). Najciekawszymi chyba albumami Zsuzsy Koncz są płyty: „Będę ogrodnikiem" (zawiera ona ciekawe interpretacje wierszy najwybitniejszych węgierskich poetów) oraz „Miłość".

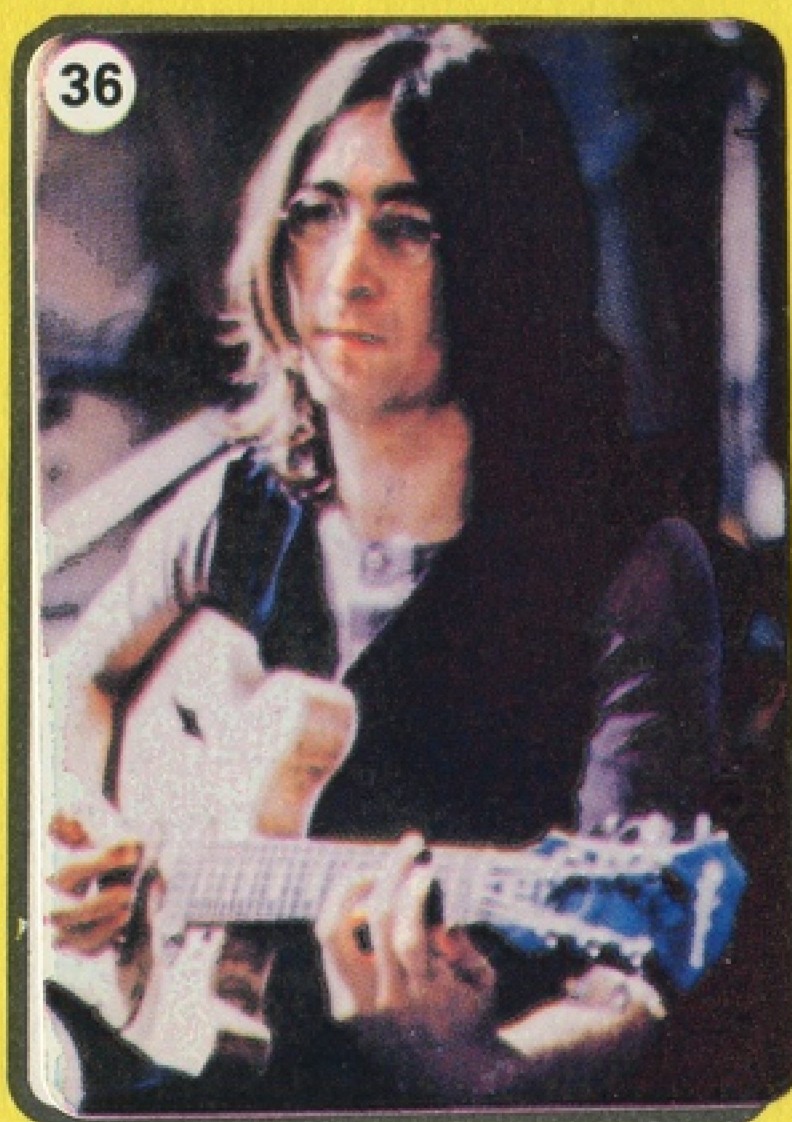
KATI KOVACS

Jest najpopularniejszą węgierską piosenkarką. Występuje i nagrywa płyty od przeszło 10 lat. Niemałą popularność przyniosły jej również udane role filmowe. W swojej długiej i bogatej karierze współpracowała z wieloma kompozytorami i czołowymi węgierskimi zespołami młodzieżowymi (Omega, Locomotiv GT, Metro, Express, Gemini). Koncertowała z powodzeniem w Szwajcarii, Belgii, Japonii, Austrii, RFN i Szwecji. W Polsce znamy ją z licznych programów estradowych i audycji telewizyjnych. Kati Kovacs obdarzona jest silnym, o ciekawej barwie, głosem, dysponuje znakomitym wyczuciem rytmu, co pozwala jej na żywiołowe interpretacje utworów rockowych. Z powodzeniem wykonuje również śpiewne ballady (wspólnie z Gemini).

KRZYSZTOF KRAWCZYK

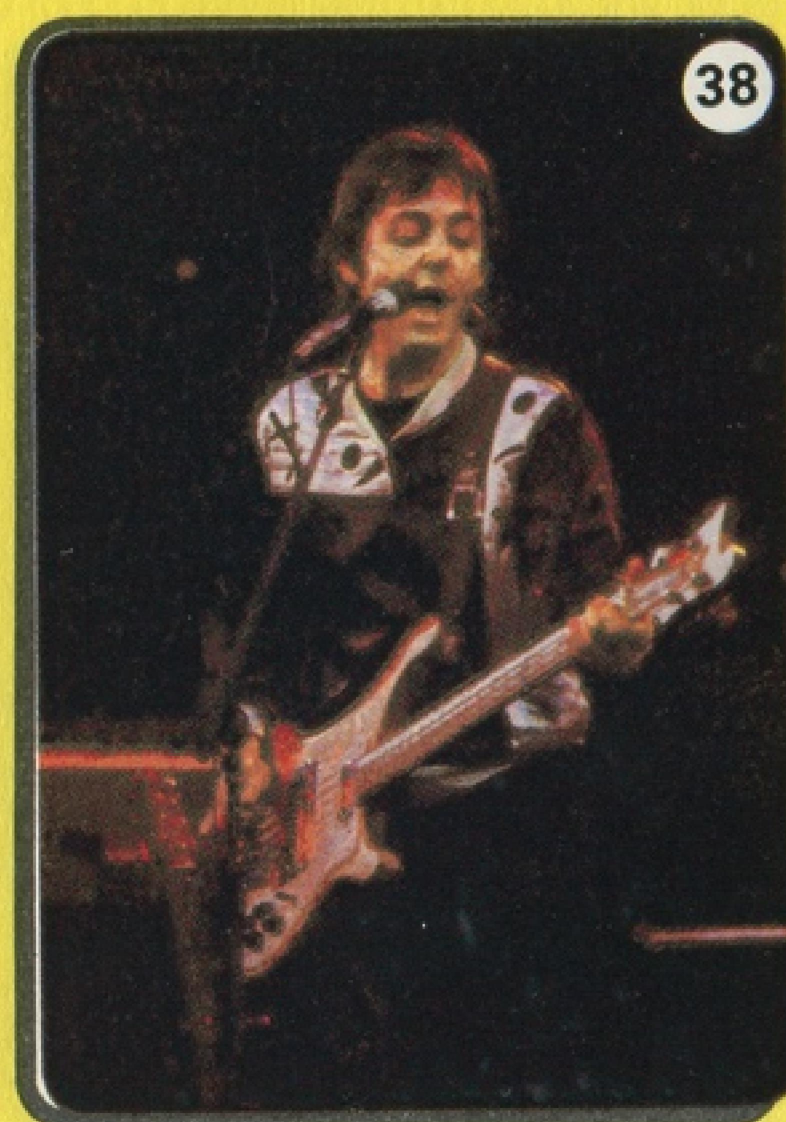
Był jednym z twórców zespołu Trubadurzy. W marcu 1973 roku rozpoczął występy solowe, biorąc udział w programie „Kochałem Panią". Z towarzyszeniem grupy Fair śpiewał ballady i romanse rosyjskie. Jego pierwsza płyta długogrająca ukazała się w 1974 roku i nosiła tytuł „Byłaś mi nadzieją". Na krótki okres wznowił współpracę z Trubadurami, nagrywając wspólnie z nimi album — „Znowu Razem". Większą popularność przyniosła mu jednak płyta nagrana dla wytwórni „Tonpress", na której znalazły się przebojowe piosenki: „Parostatek", „Oczy Marii", „Rysunek na szkle" i „Pogubiłem drogi". Inne jego znane utwory to m. in. „Hej, dziewczyno", „Halo, co o tym wiesz", „1000 pięknych dziewcząt" i „Nie żałuj róż, gdy płacze las".

JOHN LENNON

Urodził się 9.10.1940 roku w Liverpoolu (Anglia). Muzycznie najpłodniejszy, lecz jednocześnie najbardziej kontrowersyjny eks-Beatles. Wraz ze swą żoną — Japonką Yoko Ono podejmuje na całym świecie akcje na rzecz spraw nurtujących wiek XX, m. in. jego słynna kampania na rzecz pokoju (pod nazwą Bed-In), sprawa Angel Davis itd. Te zainteresowania znajdują odbicie w muzyce. Jego piosenki są kroniką ambicji, marzeń i niezadowolenia milionów młodych ludzi. W tym aspekcie Lennon jest jedną z ważniejszych postaci muzyki rozrywkowej. Jego najciekawsze płyty długogrające to m. in. „Live Peace In Toronto" (1969), „Imagine" (1971), „Some Time In New York City" (1972), „Mind Games" (1973), „Walls And Bridges" (1974), „Rock And Roll" (1976), „Shaved Fish" (1976).

PAUL MC CARTNEY

Urodził się 18.6.1942 roku w Liverpoolu (Anglia). W zespole the Beatles był tym najelegantszym, najkulturalniejszym, najbardziej uwielbianym przez dziewczęta. W kwietniu 1970 wydał swój solowy album „Paul Mc Cartney", którym udowodnił, iż mimo że do tego czasu tworzył tylko w duecie z Lennonem, jest również świetnym kompozytorem i solowym wykonawcą. Wraz ze swą żoną Lindą oraz z eksczłonkiem zespołu Moody Blues — Dennym Laine i dwoma mniej znanymi muzykami założył Wings. Zespół ten potrafił pozyskać liczne rzesze wielbicieli. Paul, Linda oraz Denny wciąż stanowią trzon grupy nagrywającej coraz to nowe świetne płyty, m. in. albumy: „Wild Life" (1971), „Red Rose Speedway" (1973), „Band On The Run" (1973), „Venus And Mars" (1975), „Wings At The Speed Of Sound" (1976), „Wings Over America" (1976).

LOCOMOTIV GT

Zespół powstał w 1971 roku na Węgrzech. Dwukrotnie występował na Światowym Festiwalu Piosenki w Tokio. W 1972 roku, jako jedyny zespół z kontynentu, grał na Festiwalu w Lincoln, w Anglii. Rok później, po koncercie na London Music Festival, Locomotiv GT podpisał kontrakt ze słynnym producentem Jimmy Millerem. Nagrał album dla amerykańskiej firmy ABC, lecz próby dostania się na tamtejszy rynek muzyczny zakończyły się niepowodzeniem. Skład Locomotiv GT: Gabor Presser (instrumenty klawiszowe), Janos Koracsony (gitara), Tomas Somlo (gitara basowa) i Józef Laux (perkusja).

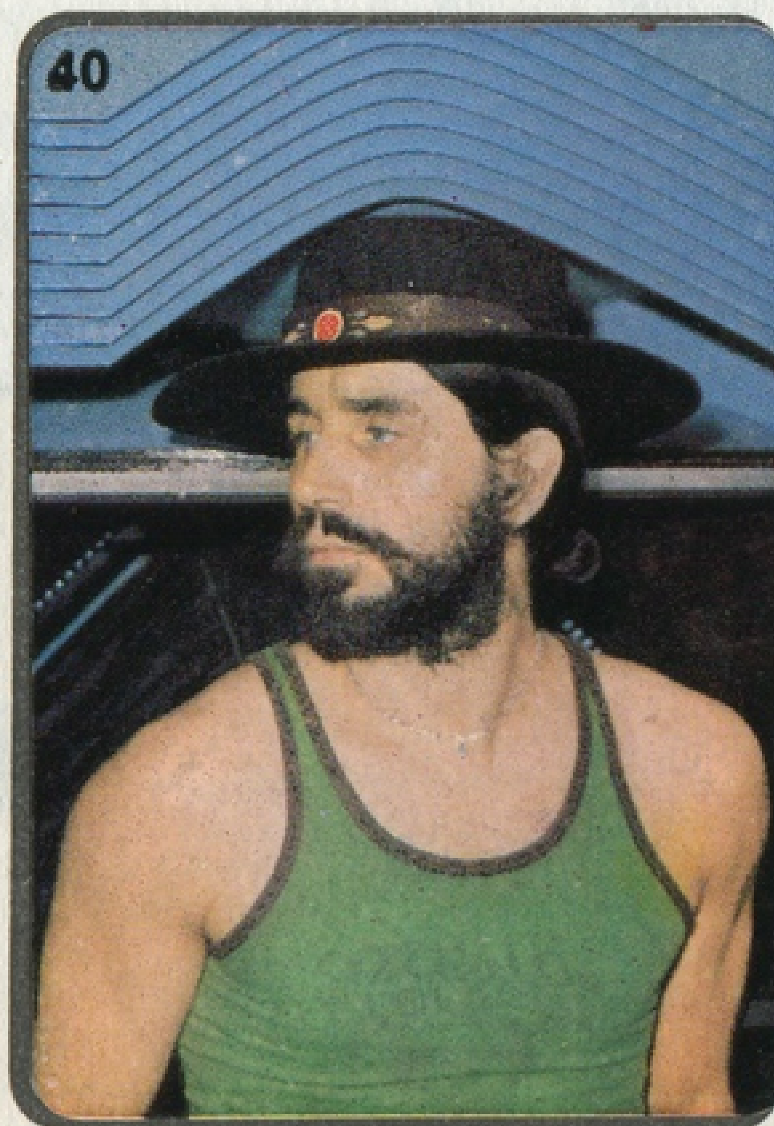
MUD

Zespół tworzą Les Gray (śpiew), Rob Davis (gitara), Roy Stiles (gitara basowa) i Dave Mount (perkusja). W latach 1973 — 75 byli zaopatrywani w kompozycje przez niezwykle płodny duet Chinn i Chapman. Ze współpracy tej zrodziło się wiele przebojowych utworów, poczynając od „Crazy", poprzez udane parodie Presleya („Lonely This Christmas" i „The Secrets That You Keep") po „Oh Boy" i „Moonshine Sally". Rozczarowani skromnymi korzyściami finansowymi (pomimo milionów sprzedanych płyt) Mud zdecydowali się zerwać ze swą dotychczasową wytwórnią RAK oraz ze swymi kompozytorami. Mimo tego ryzykownego kroku już pierwsze płyty nagrane „na własny rachunek" — „L-L-Lucy" i „Show Me You're A Woman" z łatwością znalazły się na szczytach list bestsellerów. Dalsze ich nagrania to m.in. „Shake It Down", „Night In The Tiles" i „Lean On Me". W lecie 1976 koncertował i w Polsce.

CZESŁAW NIEMEN

Zadebiutował na estradzie Klubu „Żak" w 1958 roku. W latach 1962— 67 był jednym z solistów zespołu Niebiesko-Czarni. Następnie utworzył swoją własną grupę Akwarele. W 1967 r. zdobył jedną z głównych nagród na festiwalu opolskim za piosenkę „Dziwny jest ten świat". Wkrótce potem z zespołem Niemen Enigmatic przebywał kilka miesięcy we Włoszech. Wiele nagrywał. W ostatnich latach rozpoczął eksperymenty z instrumentami elektronicznymi, które przyniosły w rezultacie interesujące płyty „Katharsis" i „Idée fixe". Zerwał z komponowaniem i wykonywaniem tradycyjnych piosenek, współpracuje natomiast coraz częściej z teatrem i filmem. W roku 1975 otrzymał m. in. Złoty Krzyż Zasługi i Odznakę Zasłużonego Działacza Kultury.

OMEGA

Zespół powstał w 1963 roku i od wielu lat jest najciekawszą i najpopularniejszą formacją rockową na Węgrzech. Wielka kariera zespołu rozpoczęła się podczas występów brytyjskiego zespołu The Spencer Davis Group w Budapeszcie. Angielscy muzycy zaprosili bowiem Omegę na serię koncertów w Wielkiej Brytanii. Grupa występowała w znanych londyńskich klubach: „Hatchett", „Marquee" i „Revolution", a w 1970 r. zdobyła III nagrodę na Festiwalu Piosenki w Tokio za piosenkę „Gyongyhaju lany". Wiele występuje i nagrywa za granicą. Jej ostatnie LP „The Hall Of Floaters In The Sky" i „Time Robber" (ukazała się w 1976 r. w Anglii). Skład zespołu: Janos Kobor (śpiew), Laszlo Benko (instrumenty klawiszowe), Tamas Mihaly (gitara), Gyorgy Molnar (gitara) i Ferenc Debreczeni (perkusja).

OSMONDS

Zespół tworzą niezwykle utalentowane dzieci Georga i Olivii Osmondów: Alan, Wayne, Merrill, Jay, Donny, Marie i Jimmi. Pierwsza piątka braci wykazywała muzyczne inklinacje od dzieciństwa, śpiewając z okazji różnych lokalnych uroczystości (pochodzą z Utah, USA). Występowali też w telewizji, a później na koncertach. Pierwszy sukces płytowy przyszedł w roku 1970, gdy nagrali piosenkę „One Bad Apple". Wkrótce przyszły następne, m.in. „Down By The Lazy River". Zespół wzbudził rzadko spotykane zainteresowanie nastolatków, a ze względu na ładne buzie, zdjęcia z ich podobiznami sprzedawano w większych ilościach niż płyty z nagraniami. Ich największe przeboje to: „Crazy Horses", „Let Me In", „Love Me For A Reason". Jeszcze większym powodzeniem cieszyły się solowe piosenki najmłodszych członków zespołu: Donny'ego, Jimmiego i Marii.

GILBERT O'SULLIVAN

Urodził się 1.12.1946 roku w małym irlandzkim miasteczku Waterford. Odkryty został w 1969 roku przez Gordona Millsa — menażera Toma Jonesa i Engelberta Humperdincka. Pierwszą płytę „Nothing Rhymed" nagrał w 1970 roku, potem przyszły następne przeboje „Get Down", „Clair", „Alone Again", „Ooch Wakka Doo Wakka Day", „Oh, Baby" i inne. O'Sullivan komponuje muzykę i pisze teksty swoich piosenek, śpiewa akompaniując sobie na fortepianie. Uważany jest za jednego z najbardziej zdolnych autorów — kompozytorów młodego pokolenia. Ostatnim jego przebojem stała się piosenka „Doing What Know".

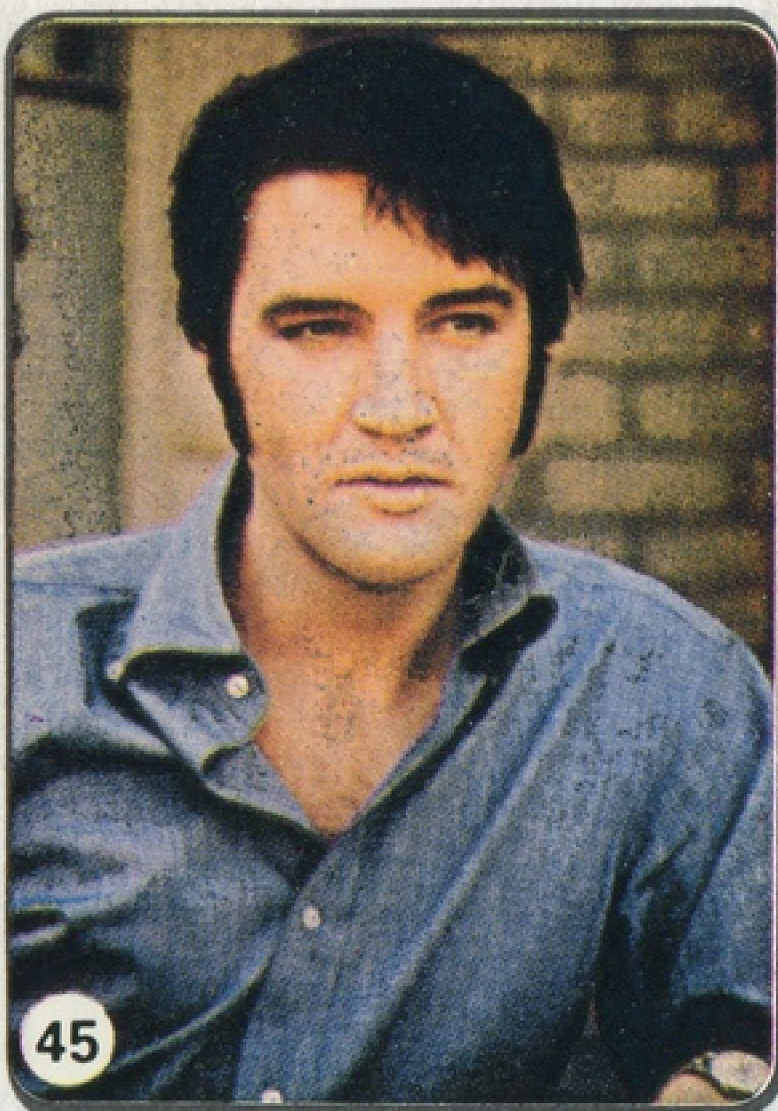

44

SUZI QUATRO

Urodziła się 3.6.1950 roku w Detroit (USA) w rodzinie muzyków. Debiutowała na scenie mając zaledwie 8 lat — grając na bongosach w jazzowym zespole swego ojca — The Art Cuatro Band. Później próbowała szczęścia w dziecięcym zespole beatowym. Przypadkowo usłyszał ją znany angielski producent płyt Mickie Most i zaproponował jej przyjazd na stary kontynent. Już pierwszy utwór nagrany w Anglii — „Can The Can" znalazł się na szczytach list bestsellerów. Potem dała cały szereg koncertów, które przypieczętowały jej sukces. Występowała na nich w czarnym skórzanym kombinezonie, z gitarą w ręku, co nadawało jej zamierzony efekt brutalności i agresywności — ciekawy w zestawieniu z jej drobną sylwetką i niewinną, miłą buzią. Potem przyszły dalsze przeboje: „48 Crash", „Daytona Demon", „Devil Gate Drive", „Wild One", „Your Mama Won't Like Me".

42

43

ELVIS PRESLEY

Urodził się 8.2.1935 roku w USA. Nazywany „Królem Rock and Rolla" swoje pierwsze wielkie przeboje nagrał w roku 1956. Każda z wydawanych następnie płyt rozchodziła się błyskawicznie. Nagrał m.in.: „Heartbreak Hotel", „Blue Suede Shoes", „Hound Dog", „Don't Be Cruel", „Jailhouse Rock", „King Creole". Po odbyciu służby wojskowej (1958—60) Presley przestał być rozwrzeszczanym rock and rollowcem i choć dalsza jego kariera aż po dzień dzisiejszy biegła różnymi torami, wciąż ma na całym świecie niezliczoną armię zwolenników. Dowodem na to ogólna liczba ponad 260 mln sprzedanych do tej pory płyt. Niektóre z jego bardziej znanych przebojów to: „In The Ghetto", „Suspicions Minds", „Kentucky Rain", „Won — der Of You", „Fool", „My Boy", „Suspicion", „Hurt". Zmarł w sierpniu 1977 roku.

PROCOL HARUM

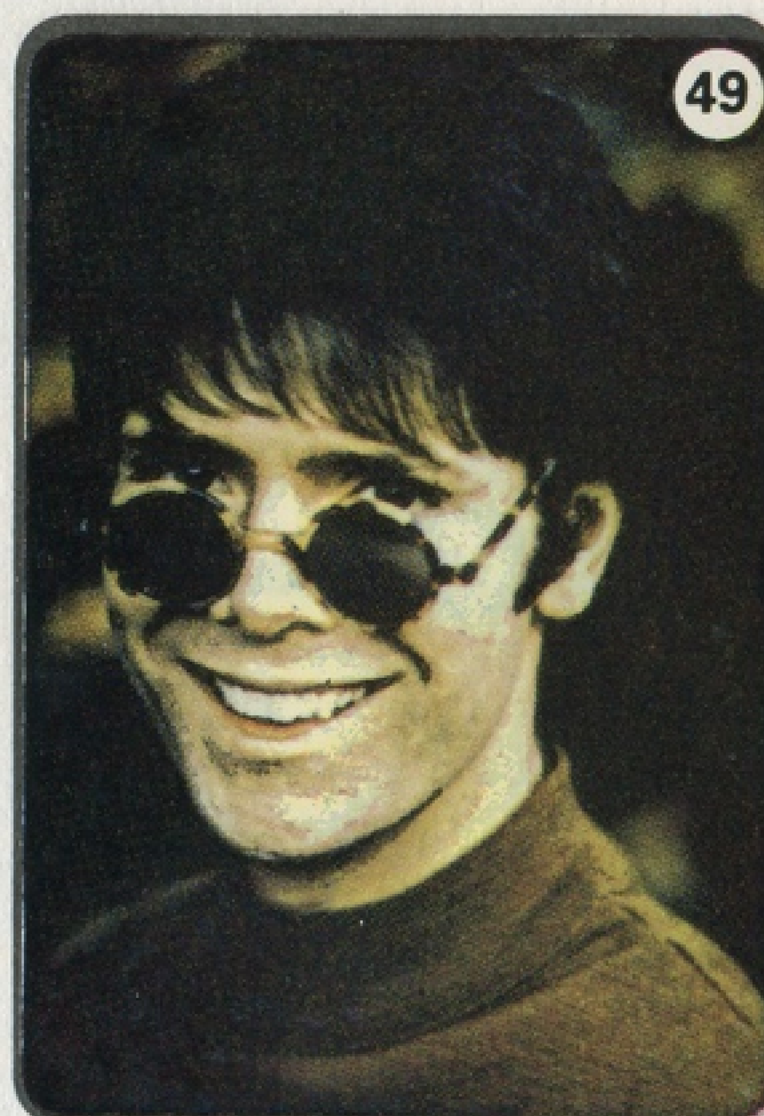
Zespół powstał w 1967 roku z inicjatywy Gary Brookera oraz Keitha Reida. Owocem tej współpracy był pierwszy singel grupy — „A Whiter Shade Of Pale" (transkrypcja Arii na strunie G, J.S.Bacha). Utwór ten stał się jednym z największych przebojów w historii muzyki rockowej. W 1972 r. Procol Harum wystąpił z Edmonton Symphony Orchestra, a nagranie z tego koncertu okazało się sensacją muzyczną. Pomimo ciągłych zmian personalnych zespół nadal realizuje własną formułę rocka, pozostającą pod wpływem ludowej muzyki brytyjskiej i irlandzkiej oraz utworów klasycznych. W 1976 r. grupa występowała w Polsce, w następującym składzie (zdjęcie): Gary Brooker (fortepian i śpiew), Mick Graham (gitara), Chris Copping (organy), Alan Cartwright (gitara basowa) i B.J. Wilson (perkusja). Popularne single: „Homburg", „A Salty Dog", „Conquistador". Niektóre albumy: „Shine On Brightly" (1968), „Grand Hotel" (1973), „Procols Ninth" (1975), „Something Magic" (1977).

KRYSTYNA PROŃKO

Występy estradowe rozpoczęła w zespołach Refleks i Respekt. Następnie śpiewała w chórku wokalnym współpracującym z Czesławem Niemenem. Przez pewien czas była wokalistką grupy Pokolenie. W 1973 roku, na Festiwalu w Opolu zdobyła I nagrodę. Dwa lata później na tej samej imprezie otrzymała nagrodę za interpretację piosenki — „Niech moje serce kołysze ciebie do snu". Wg ankiety magazynu „NON — STOP" została Piosenkarką Roku 1975. Prońko śpiewa obecnie z zespołem Koman Band. Jest jednocześnie studentką PWSM w Katowicach (na Wydziale Muzyki Rozrywkowej). Nagrała płytę długogrającą, wylansowała też wiele przebojów (m.in. „Papierowe ptaki", „Modlitwa o prawdziwą miłość" czy „Deszcz w Cisnej"). Z powodzeniem wykonuje też standardy jazzowe.

48

49

AŁŁA PUGACZOWA

Od kilku lat jest najciekawszą radziecką piosenkarką. Śpiewała w grupie wokalnej Nowy Elektron, współpracowała również z orkiestrą Olega Lundstrema. W 1975 r. otrzymała „Grand Prix" Festiwalu „Złoty Orfeusz" w Słonecznym Brzegu (Bułgaria) za wykonanie piosenki Emila Dymitrowa „Arlekino". Pełnym sukcesem zakończył się jej recital podczas Międzynarodowych Targów Płyt i Wydawnictw Muzycznych „MIDEM" w Cannes. Polskim słuchaczom znana jest z Festiwalu Piosenki w Sopocie i z programów telewizyjnych. Swój nowy recital przygotowała z moskiewskim zespołem Wiesiołyje Riebiata. W repertuarze piosenkarki znajdują się zarówno ballady i piosenki poetyckie, jak również popularne przeboje i żartobliwe kuplety. Pugaczowa jest laureatką V Wszechzwiązkowego Konkursu Radzieckich Wykonawców Estradowych.

CLIFF RICHARD

Urodził się 14.10.1940 roku w Lucknow (Indie). Zaczynał śpiewać w latach pięćdziesiątych wiernie naśladując Elvisa Presleya. Szybko znalazł jednak własny styl. Sławy przysporzyła mu ballada „Living Doll", która rozeszła się na płytach w milionowym nakładzie. Wziął udział w wielu filmach muzycznych, z których najbardziej znane były „The Young Ones" (1961) i „Summer Holliday" (1962). Otrzymał wiele „Złotych" i „Srebrnych" płyt. Swoją nieustającą popularność tłumaczy umiejętnością dopasowywania się do wymogów chwili — śpiewa to co jest modne. Odwiedził Polskę w 1965 roku. Niektóre z jego przebojów to: „The Minute You're Gone" (1965), „Congratulations" (1968), „Goodbye Sam, Hello Samantha" (1970), „Power To All Our Friends" (1973), „Devil Woman" (1976).

MARYLA RODOWICZ

Jest najpopularniejszą obecnie polską piosenkarką. Na estradzie debiutowała podczas I Festiwalu Młodych Talentów w Szczecinie (1962 r.). Trzy lata później została wokalistką zespołu Szejtany. Pierwsze sukcesy nadeszły dopiero w okresie jej wspólnych występów z Gitarzystami (nagrody na festiwalach w Opolu i Sopocie). Koncertowała we Włoszech, Anglii i na Kubie. Podbiła publiczność w Czechosłowacji i NRD, gdzie Minister Kultury przyznał jej doroczną nagrodę (1974 r.). Najświetniejszy okres w karierze piosenkarki rozpoczął się w chwili nawiązania współpracy z kompozytorem i muzykiem Jackiem Mikułą. Powstały wówczas m.in. tak doskonałe piosenki jak „Sing-Sing" i „Damą być". Została wytypowana na „Gwiazdę Roku 1976" w plebiscycie brytyjskiego magazynu „Music Week".

50

ROLLING STONES

Zespół powstał w roku 1962 w londyńskim środowisku młodych entuzjastów rhythm and bluesa. Pierwsze nagrania utworów „Come On" i „I Wanna Be Your Man" zwróciły na niego uwagę, a następne — „Not Fade Away" i „Its All Over Now" ustawiły grupę na drugiej, pod względem popularności, pozycji — zaraz po Beatlesach. Od tego czasu, aż do chwili obecnej, żadna ich płyta nie ominęła list przebojów, na każdy ich koncert bilety są wykupione wiele tygodni wcześniej. Stanowią jeden z najlepszych i najciekawszych zespołów. W 1969 roku, kierując się chęcią założenia własnej grupy, opuścił Stonesów gitarzysta Brian Jones. Jego miejsce zajął były członek zespołu Johna Mayalla — Mick Taylor. Największe przeboje Rolling Stonesów to: „Little Red Rooster", „The Last Time", „Satisfaction", „Get Off Of My Cloud", „19th Nervous Brakdown", „Patint It Black", „Let's spend The Night Together", „We Love You", „Jumping Jack Flash", „Honky Tonk Woman", „Brown Sugar", „Street Fighting Man", „Angie", „It's Only Rock And Roll", „Fool To Cry". Nagrali wiele albumów, m.in. „Out Of Our Heads" (1965), „Aftermath" (1966), „Between The Buttons" (1967), „Beggars Banquet" (1968), „Sticky Fingers" (1971), „Goats Head Soup" (1973), „Its Only Rock And Roll" (1974), „Metamorphosis" (1975), „Black And Blue" (1976). Występują obecnie w następującym składzie (na zdjęciu od lewej — Ron Wood (gitara), Charlie Watts (perkusja), Mick Jagger (śpiew), Bill Wyman (gitara basowa), Keith Richard (gitara, śpiew).

DIANA ROSS

Urodziła się 26.3.1944 roku w Detroit. W roku 1964 wraz z Mary Wilson i Florence Ballard utworzyła słynne trio The Supremes. Wiele z ich piosenek uzyskało już dziś status klasyków, m.in. „Baby Love", „Stop In The Name Of Love", „My World Is Empty Without You", „You Keep Me Hangin'On". W 1968 roku trio zostało przemianowane na Diana Ross and the Supremes, zaś 2 lata później Diana odeszła z zespołu by kontynuować swą karierę solo. Wylansowała kilka przebojów, np. „Reach Out And Touch", „Ain't No Mountain High Enough", „Last Time i Saw Him". Największym jej sukcesem była rola w filmie Billie Holiday pt. „Lady Sings The Blues". W roku 1975 wystąpiła w filmie „Mahogany", z którego pochodzi jej wielki przebój „Do You Know Where I'm Going To".

ANDRZEJ ROSIEWICZ

Niemal we wszystkich ankietach popularności w 1976 r. uznany został za piosenkarza Nr 1 w naszym kraju. Na estradzie debiutował w klubach studenckich. W roku 1968 wystąpił na V Festiwalu „Jazz nad Odrą", jako wokalista Old Timers. Największe sukcesy przyniosła mu jednak współpraca z Asocjacją Hagaw. Pierwszy duży przebój Rosiewicza — „Samba Wanna Blues" (1972 r.) — otrzymał na Festiwalu w Opolu jedną z głównych nagród. Prawdziwymi szlagierami były też piosenki: „Ach witaj mi witaj, Renato", „Podróż poślubna do Kutna", „Zenek Blues" i wiele innych. Często występuje za granicą, a jego „Rosiewicz — Show" zrobił prawdziwą furorę w kraju (1976 r.).

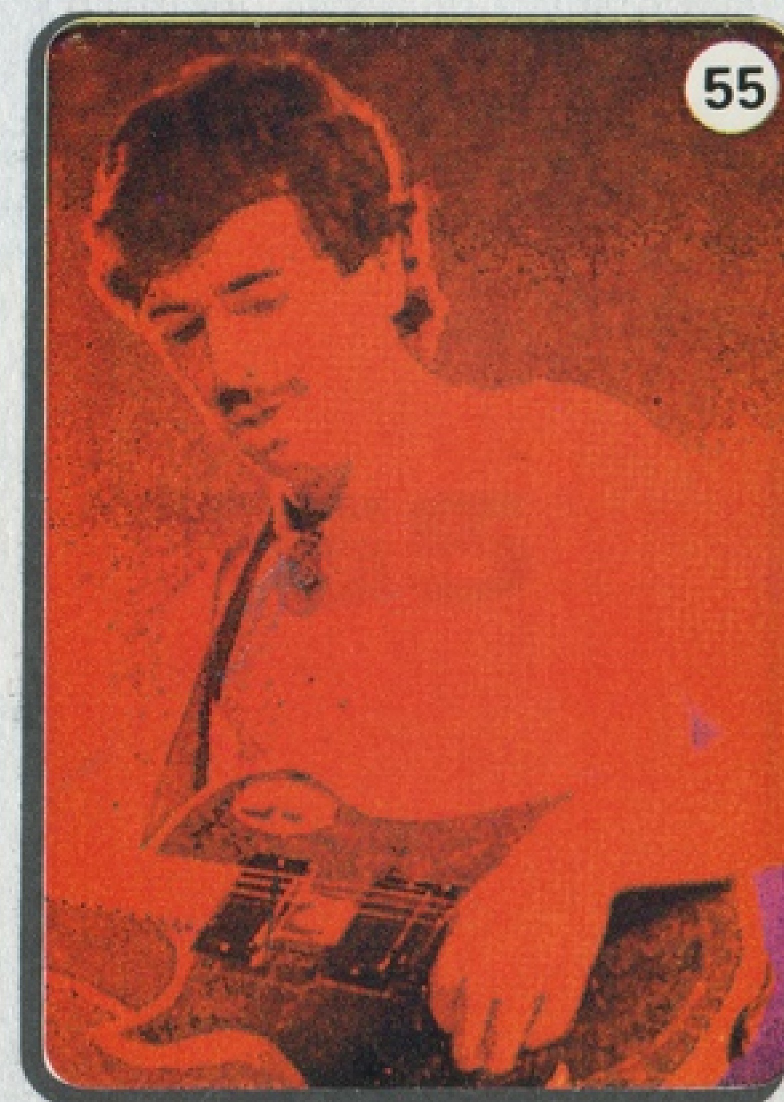
DEMIS ROUSSOS

Piosenkarz grecki urodzony w 1946 roku w Aleksandrii. W 1968 r. w Paryżu założył zespół Aphroditës Child („End Of The World", „Rain And Tears"). W 1971 r. grupa rozpadła się i Roussos rozpoczął występy solowe. Twórcą większości przebojów Roussosa jest grecki kompozytor Vlavianos. Piosenkarz od najmłodszych lat pozostawał pod wpływem muzyki greckiej i arabskiej. Jego interpretacje stanowią połączenie orientalnej tradycji i współczesnej pop music. Dużo nagrywa i większość jego piosenek trafia na listy przebojów. Oto tytuły niektórych: „I Want To Live", „We Shall Dance", „My Reason", „Forever and Ever", „Good Bye, My Love", „Rebecca", „Somewhere", „My Only Fascination", „When Forever Has Gone".

CARLOS SANTANA

Urodził się w Autlan (Meksyk). Kilka lat spędził grając na gitarze w klubach w rejonie Tijuana. Po przeniesieniu się do San Francisco założył zespół Santana grający tzw. „Latin rock". Obok lidera grającego na gitarze, do zespołu weszli: Gregg Rolie (organy), David Brown (gitara basowa), Mike Carabello i Jose Chepito Areas (gongi, cymbały). W tym składzie nagrali swój pierwszy album „Santana" (1969). Wystąpili na słynnym Festiwalu Woodstock. W latach późniejszych skład zespołu towarzyszącego Carlosowi ulegał ciągłym zmianom. Nagrał wiele świetnych płyt długogrających, m. in. „Abraxas" (1970), „Carlos Santana And Buddy Miles Live" (1971), „Love, Devotion, Surrender" (1973), „Welcome" (1974), „Amigos" (1976).

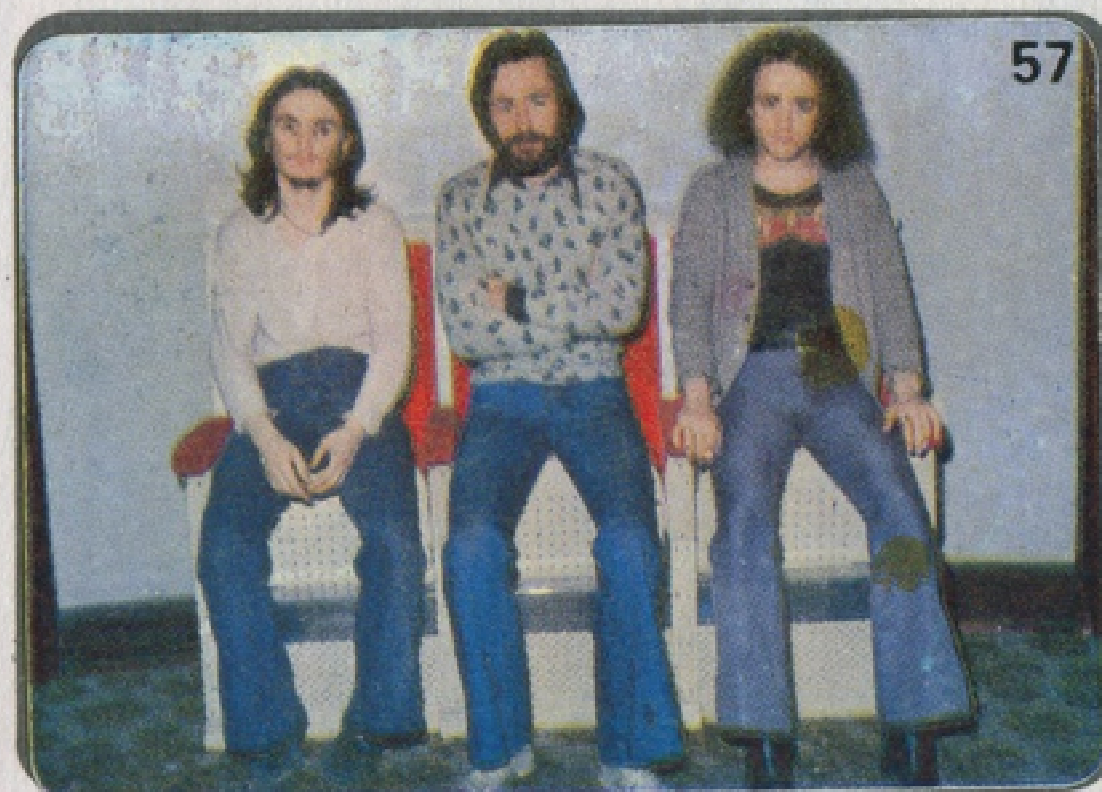
LEO SAYER

Urodził się 24.5.1948 roku w Shoreham (Anglia). Obok Davida Essexa — drugi niezwykle ciekawy — ze względu na swój efektowny popis sceniczny i dobre piosenki — wykonawca brytyjski. Pierwsze kroki stawiał w klubie „Trubadur" mieszczącym się w londyńskiej dzielnicy Soho. Początkowo występował w kostiumie arlekina stosując ciekawą mimikę. Później zmienił swój sceniczny „appeal", potwierdził się jednak jako świetny piosenkarz. Jego pierwszym wielkim przebojem był utwór „The Show Must Go On", potem nagrał dalsze: „Long Tall Glasses", „Moonlighting", „I'm Just A Boy", „I Can't Dance", „You Make Me Feel Like Dancing", „When I Need You".

SBB

Zespół powstał w 1971 roku i rozpoczął działalność pod nazwą Silesian Blues Band. Jego założycielem był Józef Skrzek (przedtem grał w grupie Breakout). Wkrótce grupą zainteresował się Czesław Niemen i w rezultacie otrzymała ona nazwę „Grupa Niemen". W styczniu 1974 r. SBB (już bez Niemena) przyjął dewizę: „Szukaj, Burz i Buduj". W rok później została laureatem nagrody brytyjskiego tygodnika „Music Week": „Gwiazda Roku 1975". W r. ub. SBB był już zdecydowanie naszym zespołem rockowym numer 1. Dużo koncertuje za granicą (nagrał longplay w Czechosłowacji), mając w planach nagranie płyt dla firmy „Polydor" (w RFN). Ostatni L.P. zespołu to „Pamięć" oraz płyta nagrana wspólnie z Haliną Frąckowiak. SBB gra w składzie: Józef Skrzek (instr. klaw., skrzypce, gitara basowa, śpiew i kompozycje), Antymos Apostolis (gitara) i Jerzy Piotrowski (perkusja).

SKALDOWIE

Zespół zadebiutował w 1965 roku na Krakowskiej Giełdzie Piosenki. W rok później zajął pierwsze miejsce na Krajowym Festiwalu Muzyki Nastolatków w Gdańsku i Festiwalu Piosenki Polskiej w Opolu. W 1967 r. wystąpił w filmach: „Cierpkie głogi" i „Mocne uderzenie". Koncertował wielokrotnie poza granicami kraju, nagrał również kilka longplayów (m.in. „Wszystkim zakochanym", „Ty" i „Krywań"). Duszą zespołu są bracia Andrzej i Jacek Zielińscy, absolwenci PWSM w Krakowie. Skaldowie opierają swój repertuar w dużej mierze na góralskim folklorze. Największe ich przeboje to: „Jarmark", „Wieczorna opowieść", „Uciekaj, uciekaj", „26 marzenie", „Prześliczna wiolonczelistka", „Medytacje wiejskiego listonosza", „Cała jesteś w skowronkach" i „Wiosna".

SLADE

Wylansowani przez eks-Animalsa Chas Chandlera przerodzili się z tuzinkowego zespołu angielskich klubów w jeden z największych fenomenów muzyki młodzieżowej. Noddy Holder — śpiew, gitara, Dave Hill — gitara, Don Powell — perkusja oraz Jim Lea — gitara basowa (na zdjęciu od lewej) zaczęli grać razem już w połowie lat sześćdziesiątych najpierw jako The In — Betweens, potem jako Ambrose Slade i dopiero za sugestią Chandlera zmienili nazwę na chwytliwszą — Slade. Zachwycili dynamizmem swych piosenek „Cos I Luv You", „Look Wot You Dun", „Take Me Bak'Ome", „Mama Weer All Crazee Now", „Gudbuy T'Jane", „Cum On Feel The Noize", „Skweez Me Pleeze Me", „My Friend Stan" — (wszystkie śpiewane slangiem zrozumiałym tylko dla młodzieży) — to tylko te najsłynniejsze ich utwory początkowego okresu. Drugą połowę roku 1974 spędzili przy nakręcaniu filmu „Flame". Z niego to pochodzi ich ballada „Far Far Away", która sugerowała zmianę muzycznego kierunku zespołu. Po mniejszych sukcesach w roku 1975, powrócili do swego mocno wybijanego rytmu m.in. w nagraniach „Let's Call It quits" i „Nobodys Fools". Mimo że poza Europą nie udało im się zdobyć większej popularności pozostają jednym z bardziej charakterystycznych zespołów nowej fali brytyjskiej „pop music" lat siedemdziesiątych.

SMOKIE

Brytyjski kwartet grający w składzie (na zdjęciu od lewej): Pete Spencer (perkusja), Terry Uttley (gitara basowa), Chris Norman (śpiew, gitara) i Alan Silson (gitara). Zespół istnieje od końca lat sześćdziesiątych i początkowo posługiwał się nazwami The Elizabethans i Kindness. W 1974 ponownie zmieniono nazwę grupy na Smokey a następnie Smokie. Wkrótce ukazał się ich pierwszy L.P. „Pass It Around" i singel — „If You Think You Know How To Love Me". Zespół wykonuje starannie zaaranżowaną muzykę dyskotekową i uważany jest za czołową brytyjską grupę rockową. Nagrał 4 albumy i kilka singli, m.in. „Don't Play Your Rock N Roll To Me", „Wild Wild Angels", „Living Next Door To Alice" i „Lay Back In The Arms Of Someone". W kwietniu 1977 zespół koncertował w Polsce.

ZDZISŁAWA SOŚNICKA

W 1963 roku była jedną z laureatek „Złotej Dziesiątki Festiwalu Młodych Talentów w Szczecinie. Przez pewien czas współpracowała z zespołem Bizony. Ukończyła Wydział Dyrygentury PWSM w Poznaniu. W roku 1971 zdobyła nagrody na Festiwalach Piosenki w Opolu, Sopocie, Kołobrzegu i Rostocku. W roku następnym wystąpiła na Koncercie Galowym „MIDEM" w Cannes, otrzymała Nagrodę za Wyróżniającą się Osobowość Estradową na Festiwalu w Tokio i I nagrodę Festiwalu „Złoty Orfeusz" w Bułgarii. W 1976 roku na Festiwalu w Istambule przyznano jej Nagrodę Krytyki Muzycznej. Nagrała dotychczas 3 longplaye (ostatni — „Moja muzyka") i wylansowała szereg przebojów, m.in. „Żyj sobie sam", „Należy nam się taki dzień", i „Zasnęło we mnie wszystko".

RINGO STARR

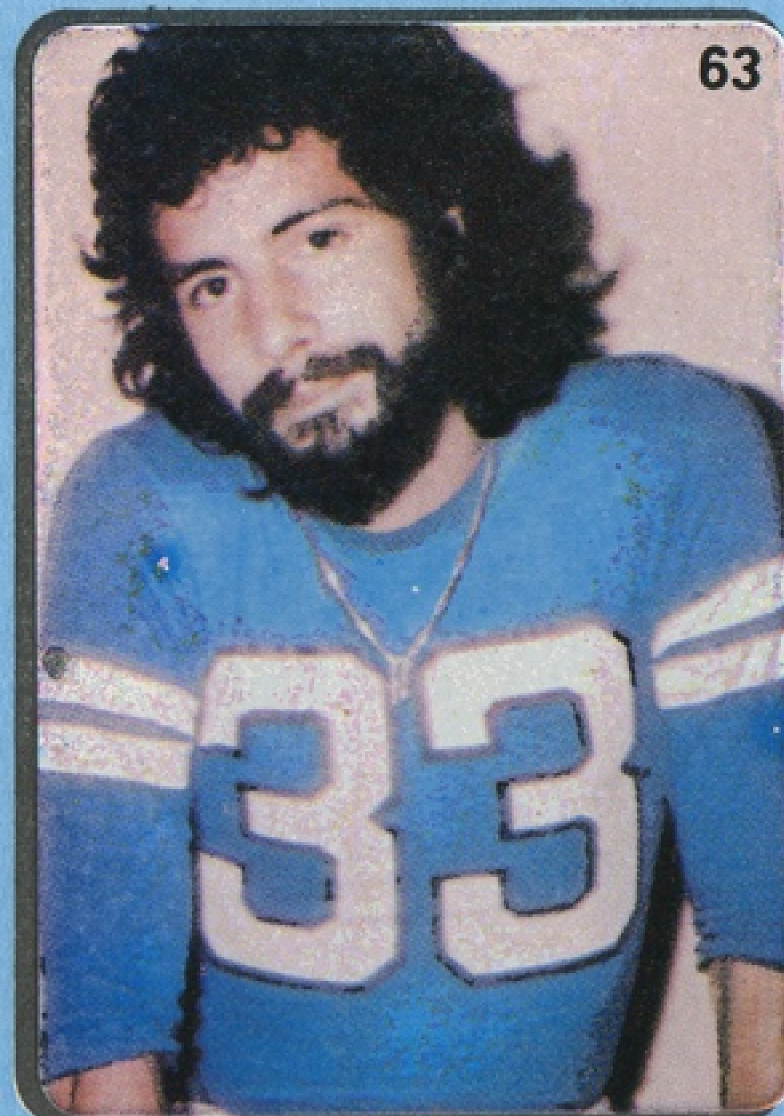
Urodził się 7.7.1940 roku w Liverpoolu (Anglia). Na przekór przepowiedniom, że będzie tym który ucierpi najbardziej na rozejściu się Beatlesów, postarał się by o nim nie zapomniano. W roku 1970 nagrał dwa albumy „Sentimental Journey" i „Beaucoups of Blues", w których przedstawił się jako wokalista i kompozytor. Wypuścił całą serię przebojowych piosenek będących jego własnymi kompozycjami, m.in. „It Don't Come Easy", „Back Off Boogaloo", „Photograph", „You're Sixteen", „Only You", „Snookeroo". Popularności przysporzył mu też udział w wielu filmach m.in. „The Magic Christian", „Blind Man" i duża rola w filmie „That'll Be The Day". Ostatnio nagrał płytę długogrającą „Ringo's Rotogravure".

CAT STEVENS

Urodził się w 1947 roku w Londynie. W latach sześćdziesiątych skomponował kilka piosenek, które śpiewał akompaniując sobie na gitarze. Producent płytowy Mike Hurst zorganizował sesję nagraniową, której efektem był pierwszy przebój Stevensa „I Love My Dog". Wkrótce potem nagrał następne: „Matthew And Son" i „I'm Gonna Get Me A Gun". W 1968 roku ciężko zachorował i przez dłuższy czas nie występował — dużo jednak komponował i w 1970 roku przypomniał o sobie albumem „Mona Bone Jakon". W latach następnych nie lansuje już przebojowych singli nastawiając się raczej na nagrywanie płyt długogrających, m.in. „Teaser And The Firecat" (1972), „Catch Bull At Four" (1973), „Foreigner" (1973), „Buddah And The Chocolate Box" (1974).

ROD STEWART

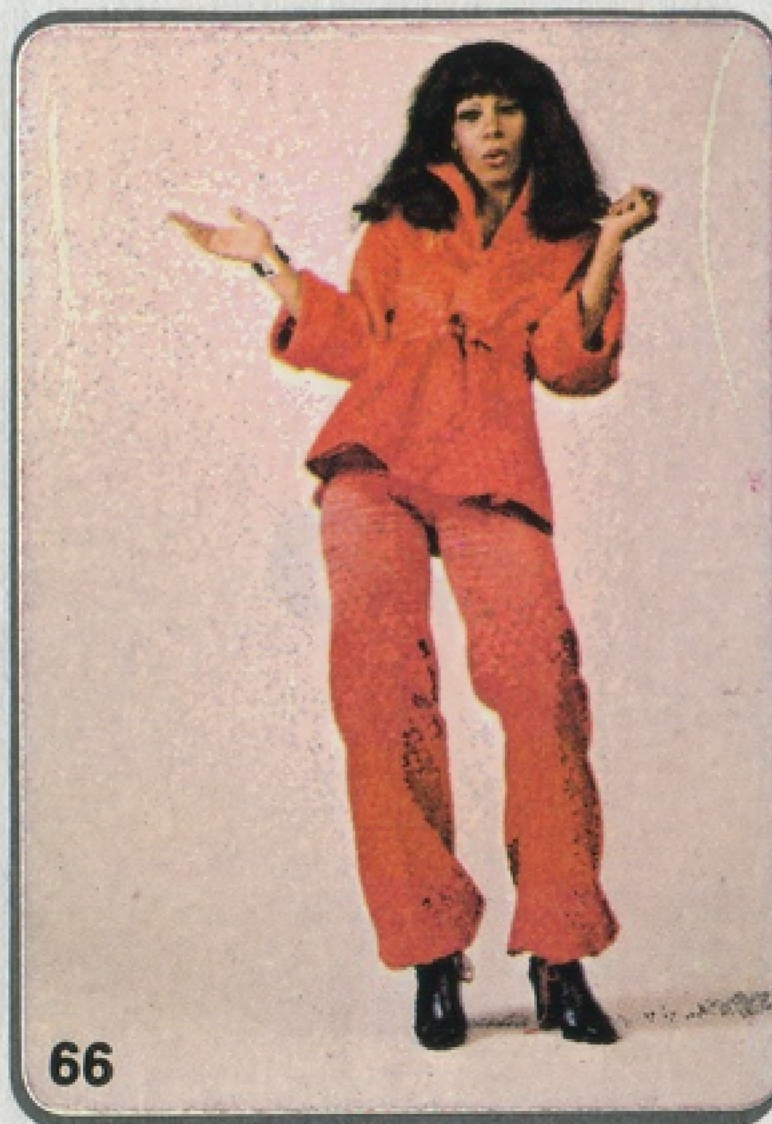
Urodził się 10.1.1945 roku w Londynie. Śpiewał z wieloma zespołami, m.in. Steampacket, Shotgun Express i Jeff Beck Group. W roku 1969 dołączył do zespołu Faces, większość nagrań płytowych firmował jednak własnym nazwiskiem. Jego największym przebojem stała się piosenka „Sailing", która dwukrotnie znalazła się na listach przebojów. Inne, bardziej znane przeboje to: „Maggie May", „In A Broken Dream", „Oh No Not My Baby", „This Old Heart Of Mine". Opinię jednego z najlepszych dziś wokalistów wyrobiły mu jednak przede wszystkim świetne płyty długogrające, m.in. „Every Picture Tells A Story" (1971), „Never A Dull Moment" (1972), „Sing It Again Rod" (1973), „Smiler" (1974), „Atlantic Crossing" (1975), „Night In The Town" (1976).

SWEET

Zespół założony został w 1968 roku. Po pierwszych nagraniach, które nie przyniosły mu sukcesu, dostał się pod skrzydła znanego duetu kompozytorskiego Nicky Chinn i Mike Chapman. Od tego momentu (1970) w składzie: Steve Priest — gitara basowa, Brian Connolly — śpiew, Andy Scott — gitara i Mick Tucker — perkusja (na zdjęciu od lewej) nagrywają przebój za przebojem: „Funny, Funny", „Co-Co", „Wig Wam Bam", „Blockbuster", „Ballroom Blitz", „Hellraiser", „The Six Teens" — to tylko niektóre z nich. W końcu 1974 roku zespół poczuł się na siłach by samemu kierować karierą i zdecydował się przerwać współpracę ze swymi kompozytorami. Pierwsza własna kompozycja „Fox On The Run" zajęła szczytowe miejsca list przebojów i pokazała jak wiele the Sweet nauczyli się od swoich dotychczasowych mistrzów. Rok 1976 przyniósł im przebój „The Lies In Your Eyes".

65

66

DONNA SUMMER

Urodziła się w roku 1949. Jest Amerykanką, ale sukces odniosła dopiero w Europie. Przybyła do niej w 1966 roku, kiedy zaproponowano jej występ w musicalu „Hair". Później angażowano ją do różnych ról w musicalach „Godspell", „Porgy and Bess", „Showboat" i „Black Experience". Furtką do kariery piosenkarki — solistki był dla niej występ w jednym z telewizyjnych programów w RFN. Jej piosenki przypadły do gustu słuchaczom, a utwór „The Hostage" stał się jej pierwszym przebojem. Międzynarodową sławę przyniósł jej blisko 17-minutowy utwór „Love To Love You Baby", który cieszył się ogromnym powodzeniem w dyskotekach na całym świecie. Nowe piosenki Donny cieszą się również dużą popularnością, m.in. „Could It Be Magic".

67

HELENA VONDRAĆKOVA

Od kilkunastu lat znajduje się w czołówce piosenkarskiej Czechosłowacji. Mając 17 lat wygrała Konkurs Młodych Talentów (1964 r.). Wkrótce potem zajęła I miejsce w najważniejszym i najpopularniejszym konkursie — „Złoty Słowik" oraz otrzymała angaż do teatru. W 1965 r. śpiewała w paryskiej „Olympii". Reprezentowała swój kraj na poważnych festiwalach piosenki, m.in. w Rio de Janeiro, Tokio, Buenos Aires i Scheweningen (Holandia). Kilkakrotnie występowała na Targach Płytowych „MIDEM" w Cannes. W swojej ojczyźnie otrzymała wiele „Złotych Płyt". Jej longplay spotkał się ze znakomitym przyjęciem w Japonii. Współpracuje ponadto ze znanym angielskim kompozytorem piosenek Les Reedem. Goszcząc często w Polsce, stała się ulubienicą naszych słuchaczy.

STANISŁAW WENGLORZ

W plebiscycie popularności magazynu „NON — STOP" uznany został w 1976 r. za „Talent Roku-jący Największe Nadzieje". W 1970 roku wystąpił na Festiwalu w Opolu, potem współpracował z czechosłowackim zespołem Jazz Quintet Franza Schulhausera. W r. 1974 śpiewał na Festiwalu „Jazz nad Odrą". Gdy zainteresował się muzyką rockową rozpoczął wspólne koncerty z grupami Układ i Projekt. Jest laureatem „Czterolistnej Koniczynki", nagrody zdobytej w konkursie „Nowe twarze polskiej rozrywki" (1975 r.). Występował w wielu programach telewizyjnych, m.in. w „Rzeczy Listopadowej" Ernesta Brylla. Ostatnio wraz z zespołem Skaldowie odbył tournée po ZSRR. Największe przeboje: „Czy widzisz — to jest życie", „Podróż pierwsza", „Podróż druga".

BARRY WHITE

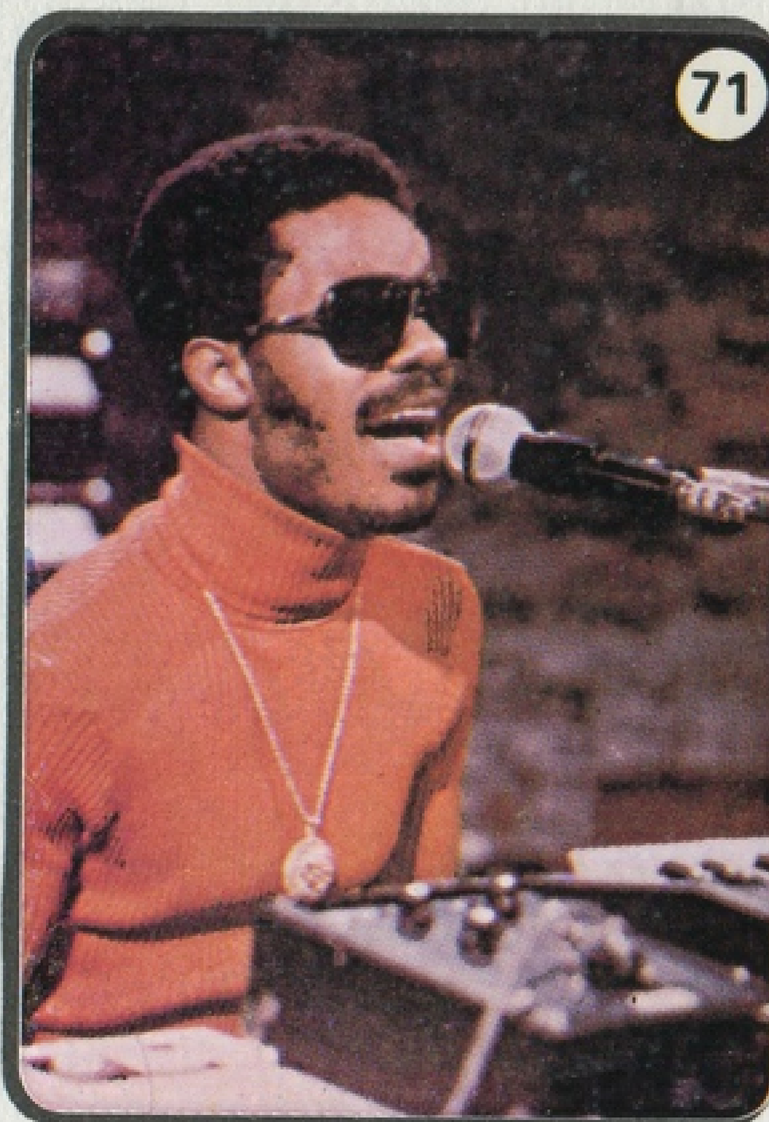
Urodził się w Galveston (USA) w 1944 roku. Zaczynał tak jak większość murzyńskich artystów śpiewając w chórze kościelnym oraz w zespole rhythm and bluesowym. Ważnym momentem w jego karierze było spotkanie trzech ciemnoskórych piosenkarek, które odtąd towarzyszyły mu w nagraniach, i koncertach jako zespół „Love Unlimited". Dzisiaj Barry White jest jedną z najbardziej kontrowersyjnych postaci wśród wykonawców murzyńskich, a jego muzyka wywołuje pytanie: gdzie kończy się soul a zaczyna muzyka popularna? Najbardziej znane jego utwory to: „I'm Gonna Love You Just A Little Bit More Baby", „Never, Never Gonna Give You Up", „I Can't Get Enough", „Your're My First, My Last, My Everything, „What Am I Gonna Do", „I'U Do Anything You Want Me To" oraz „Let The Music Play".

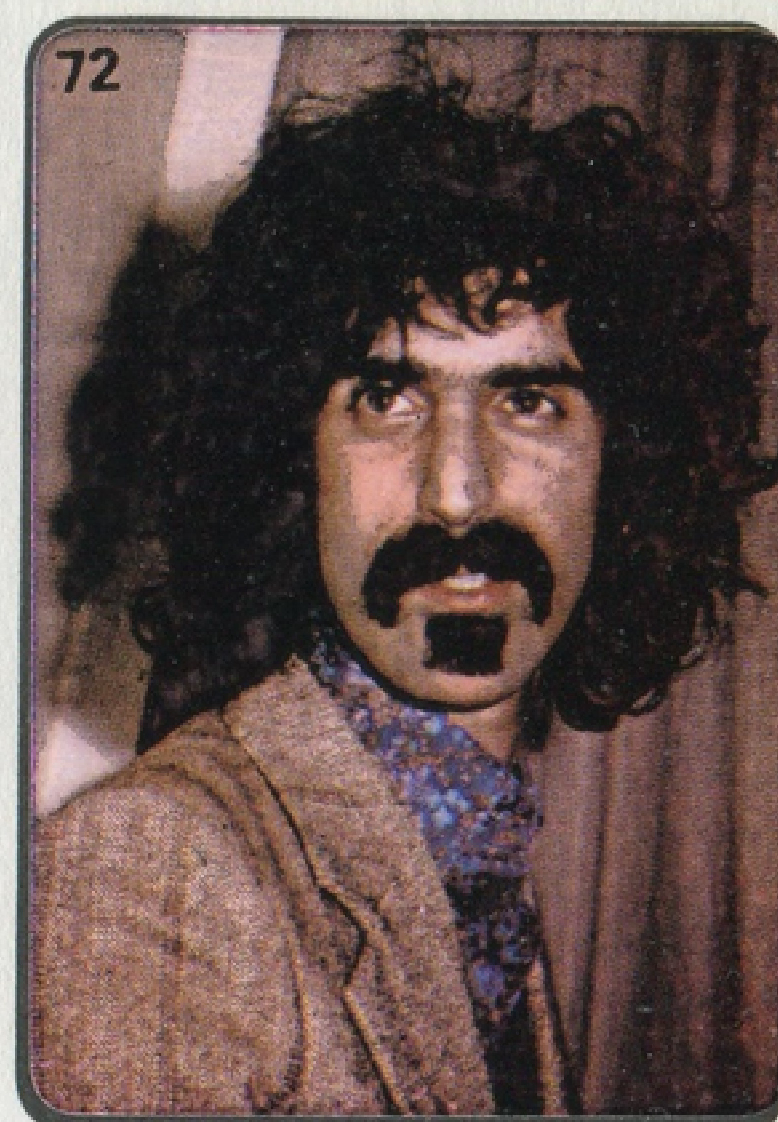

W H O

Zespół stanowił podstawę szturmu brytyjskiego rocka na rynki świata w połowie lat sześćdziesiątych. W składzie: John Entwistle (git. basowa), Pete Townshend (gitara), Keith Moon (perkusja), Roger Daltrey (śpiew) — (na zdjęciu od lewej), nagrali wówczas szereg świetnych przebojów: „I Can't Explain", „Anyway, Anyhow, Anywhere", „My Generation", „Substitute", „I'm A Boy", „Happy Jack", „Pictures Of Lily". Filarem zespołu jest Pete Townshend (ur. 19.5.1945) —kompozytor większości utworów grupy, przez wielu uważany za najwybitniejszego brytyjskiego twórcę muzyki rockowej. Jest on również autorem pierwszej opery rockowej „Tommy" — która nazywana jest przez krytyków najwybitniejszym dziełem rocka. Jedna z piosenek tej opery — „Pinball Wizard" stała się wielkim przebojem. W ostatnich latach The Who poświęcili się prawie wyłącznie nagrywaniu płyt długogrających. Niektóre z ich LP to: „Live At Leeds" (1970), „Who's Next" (1971), „Quadrophenia" (1974), „The Who By Numbers" (1975).

STEVIE WONDER

Urodził się 13.5.1950 roku w Saginaw, Michigan (USA). Jest niewidomym od urodzenia piosenkarzem i muzykiem murzyńskim. Wykazując się nieprzeciętnymi zdolnościami muzycznymi zwrócił na siebie uwagę właściciela wytwórni Tamla Motown. Jedna z jego pierwszych płyt „Fingertips" wspięła się aż na pierwszą pozycję amerykańskiej listy przebojów. Zachwycał też swymi umiejętnościami estradowymi — świetnie tańczył, popisywał się grą na prawie wszystkich instrumentach, ekscytował się swoją muzyką. Stevie miał wówczas 12 lat i przylgnął do niego przydomek „Boy Genius" (Genialny Chłopiec). W drugiej połowie lat sześćdziesiątych zaznaczyła się zmiana stylu Wondera w kierunku bardziej komercjalnego brzmienia Motown. Nagrał przeboje: „Uptight", „I Was Made To Love Her", „Yester Me, Yester You Yesterday", „My Cherie Amour" i inne. W 1971 roku wynegocjował w wytwórni Tamla Motown, w której nagrywa, całkowitą kontrolę artystyczną nad swymi dziełami. Od tej pory skupił się na nagrywaniu coraz to nowych płyt długograjacych, które stanowią interesującą kompilację elektronicznego brzmienia przeróżnych instrumentów klawiszowych i jego czystego głosu . Niektóre jego albumy to: „Music Of My Mind" (1972), „Innervisions" (1973), „Full — Fillingness First Finale" (1974), „Songs In The Key Of Life" (1976).

FRANK ZAPPA

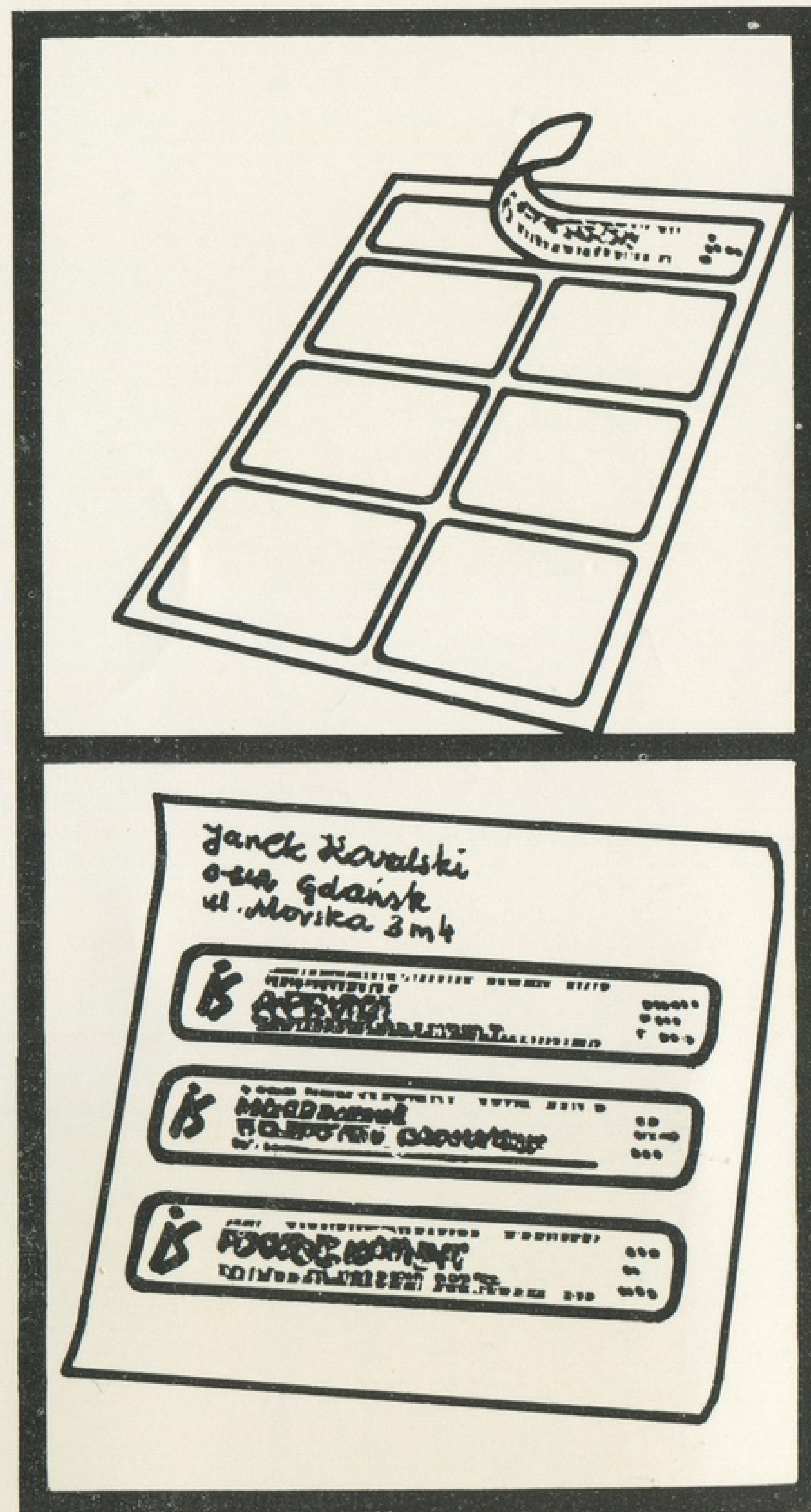
Wybitny kompozytor, aranżer, muzyk i producent. Urodził się 21.12.1940 roku w Baltimore (USA). Był jednym z największych innowatorów rocka lat 60-tych, musiał jednak czekać aż do lat siedemdziesiątych zanim zdobył szersze uznanie, a jego płyty zaczęły być sprzedawane w większych ilościach. Był muzycznym samoukiem — doświadczenia nabierał w różnych zespołach rockowych Zachodniego Wybrzeża Stanów. Później, podjął studia muzyczne, a w 1965 roku w Los Angeles założył słynny zespół Mothers of Invention. W pierwszych albumach „Freak Out!" (1966), „Absolutaly Free" (1966) oraz „We're Only In For The Money" (1967) zawierających ciekawe pastisze muzyczne, Zappa prezentował swój satyryczny punkt widzenia świata. W kolejnych płytach położył większy nacisk na stronę instrumentalną a sam przedstawił się jako świetny gitarzysta np. w L.P. „Hot Rats" (1969). Skład towarzyszącego mu zespołu ulega ciągłym zmianom. Ostatnio występowali w nim tak wybitni muzycy jak George Duke, Jean Luc Ponty i Don „Sugercane" Harris. Dzisiejsza muzyka Zappy to niezwykle indywidualna mieszanka rocka, rhythm and bluesa, jazzu i muzyki klasycznej.

Kolekcjonerstwo to wspaniała pasja. Zaproponować więc chcemy interesującą zabawę, polegającą na kompletowaniu barwnych rysunków i zdjęć z różnych dziedzin: światowej muzyki rozrywkowej, automobilizmu, sportu, geografii, historii, wojskowości, sztuki, lotnictwa...

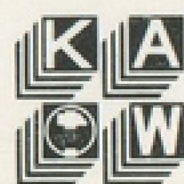
Aby zgromadzić pełny zestaw Ilustracji Samoprzylepnych z wybranej dziedziny — należy nabyć w punktach sprzedaży RSW „Książka—Prasa—Ruch" odpowiedni zeszyt i sprzedawane oddzielnie arkusze Ilustracji Samoprzylepnych.

Każdy zeszyt, oprócz tekstu informacyjnego, zawiera miejsca do wklejania Ilustracji Samoprzylepnych. Na każdym zaś arkuszu IS znajduje się sześć odpowiednio naciętych obrazków, z których cztery dotyczą jednego wiodącego tematu, oznaczonego kolejnymi numerami, zaś dwa pozostałe zapoczątkowują nowe tematy równie interesujące. Wystarczy odkleić Ilustrację Samoprzylepną i umieścić ją w odpowiednim miejscu zeszytu, które oznaczone jest taką samą liczbą. Wypełniając w ten sposób cały zeszyt można uzyskać bogato ilustrowany, jednotematyczny album, mogący stać się podręczną encyklopedią.

Ci z kolekcjonerów, którzy nadeślą do redakcji pełny zestaw winiet tytułowych arkuszy Ilustracji Samoprzylepnych (np. „Poczet królów polskich" od nr 19—31) naklejonych na kartoniku (patrz rysunek obok) uczestniczyć będą w losowaniu cennych nagród ufundowanych przez wydawcę.

Nasz adres:

Krajowa Agencja Wydawnicza
Redakcja Wydawnictw Rysunkowych
04-087 Warszawa, ul. Igańska 15C

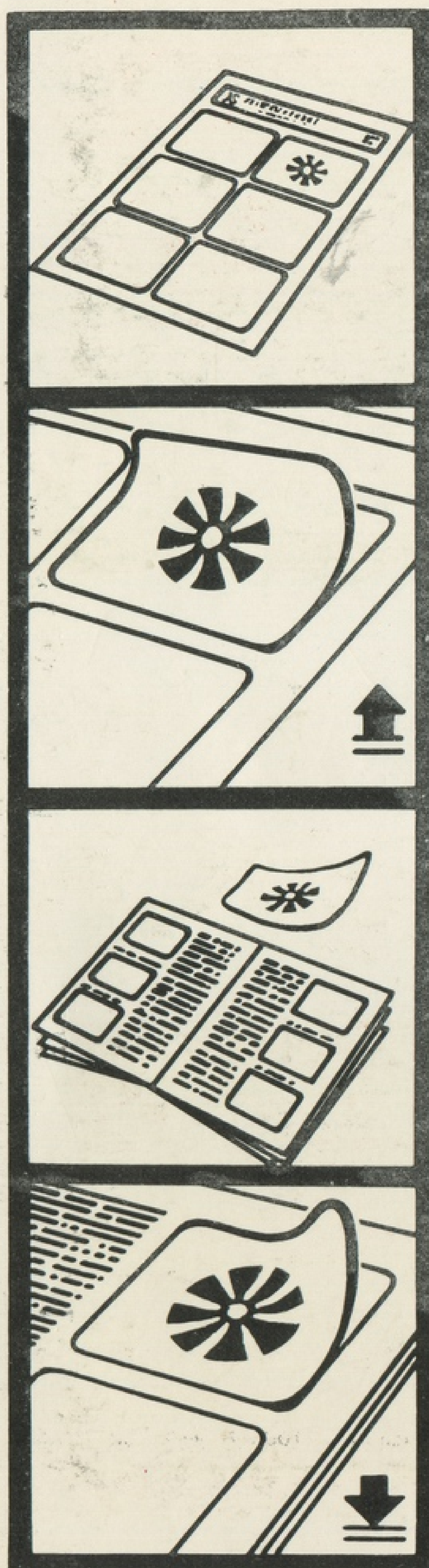
Oto numeracja tematów wiodących zamieszczanych na poszczególnych arkuszach Ilustracji Samoprzylepnych.

Gwiazdy muzyki rozrywkowej	1—18
Poczet królów polskich	19—31
Kontynenty — Afryka	32—44
Ptaki Polski	45—55
Samoloty, na których walczyli Polacy	56—67
Stare samochody	68—79

RSW „PKR" ZG Ciechanów z. 1055-77 (100000 + 360)

INSTRUKCJA

CENA ZŁ. 15,—

Pragniemy zaoferować Wam, za pośrednictwem doskonałych graficznie ilustracji samoprzylepnych i starannie opracowanych zeszytów, stanowiących rodzaj klaserów o różnorodnej tematyce, wydawnictwo mogące zastąpić podręczne, bogato ilustrowane encyklopedie.

Mamy nadzieję, że wielu kolekcjonerów z zadowoleniem przyjmuje proponowaną przez Krajową Agencję Wydawniczą formę gromadzenia ciekawych, a nierzadko unikalnych zbiorów, jakie zamierzamy zaoferować.

Przekonani, że nasza nowa propozycja zostanie przyjęta z zainteresowaniem, życzymy, aby znalazła ona miejsce w Waszej bibliotece jako źródło wiadomości z wybranej dziedziny.